

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · sisè període · sèrie P · número 111

Ple del Parlament

Sessió 62, dimecres 30 de setembre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

[Dossier](#)

Compareixença del M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla davant el Ple en virtut de l'article 201.2 del Reglament

351-00002/12

3

Debat sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla

255-00018/12

8

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 62

La sessió s'obre a un quart de quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, els secretaris primer i segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Justícia i d'Empresa i Coneixement.

Assisteix a aquesta sessió l'expresident de la Generalitat Joaquim Torra i Pla.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla davant el Ple en virtut de l'article 201.2 del Reglament (tram. 351-00002/12). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Debat sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla (tram. 255-00018/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

El president

Bé; bona tarda. Diputats, diputades, comencem la sessió.

Compareixença del M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla davant el Ple en virtut de l'article 201.2 del Reglament

351-00002/12

El primer punt de l'ordre del dia és la compareixença del molt honorable senyor Joaquim Torra i Pla davant del Ple en virtut de l'article 201.2 del Reglament, tal com va acordar la Mesa i la Junta de Portaveus, i de conformitat amb l'article 201.2 del Reglament.

Intervindrà, tot seguit, el cent trenta-unè president de la Generalitat, el senyor Joaquim Torra i Pla, a qui dono la benvinguda i demano que passi a l'hemicicle per dirigir-nos aquestes paraules.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Joaquim Torra i Pla (expresident de la Generalitat)

Moltes gràcies..., gràcies. Endavant, si us plau; gràcies..., molt agraït. Gràcies, de debò.

President del Parlament, vicepresident, companys de la Mesa, conselleres i consellers, diputades i diputats. Aquest dilluns, 4.392.891 vots van ser tancats en una caixa i llançats al fons del mar; 4.392.891 vots van ser emmordassats i declarats inútils per un tribunal a sis-cents quilòmetres del Parlament de Catalunya. La sobirania del poble de Catalunya va ser trepitjada i menystinguda, una vegada més, per un tribunal de part, a sis-cents quilòmetres d'aquí. Una vegada més –i ja hem perdut el compte–, l'Estat espanyol fa miques la voluntat del poble de Catalunya. I jo em nego a normalitzar, acceptar, digerir o banalitzar aquest tracte repressiu d'un estat que aplica la justícia posant per davant la unitat de la pàtria, la seva, plena de banderes i de desfilades militars.

Ho vaig dir el 4 de gener en aquest mateix faristol, quan la junta electoral maldava per deixar-me sense escó de diputat. Vivim un nou intent d'alteració de la voluntat popular dels catalans, un nou cop a la democràcia, un cop d'estat contra les institucions del nostre país.

Hi ha persones que consideren que, quan no els agrada un president, un govern o un parlament, no cal respectar cap límit per destruir-lo. I és així com s'ha fet ara. Aquesta és la manera de procedir que, una vegada més, s'ha confirmat. Allò que no

guanyen a les urnes, ho eliminen els tribunals; allò que no els agrada que surt de les urnes, ho refan després, a les sales d'audiències dels jutjats.

Qualsevol persona que tingui un punt, per petit que sigui, de sentit democràtic i d'estimació per la gent del nostre país, s'ha de revoltar contra aquesta persecució sistemàtica d'un moviment polític, legítim, pacífic i democràtic que malda per la llibertat i la justícia de Catalunya. Quan una societat madura i cívica s'expressa, decideix i vota, mereix tot el respecte de les institucions, siguin d'on siguin. Les decisions d'un parlament democràtic s'han de respectar i jo ho faré sempre. I és en moments com l'actual que cal reforçar aquesta sobirania i les institucions que la representen. Tractar-nos de manera discriminada, aplicar-nos el dret penal de l'enemic pel fet de formar part d'una minoria nacional dins de l'Estat espanyol, és una font de conflicte i de repressió que haurà de ser avaluada i jutjada pels tribunals de drets humans d'Europa.

Uns tribunals europeus que ja coneixen –i tant que coneixen– les maneres i les irregularitats de l'Estat espanyol quan es tracta de reprimir la dissidència política. I és allà, només allà, on podem tenir un judici just. És allà –només allà, a Europa–, on guanyarem el plet legal de la lluita pel respecte als drets individuals i col·lectius, els drets humans i civils dels catalans. Ni abandono, ni em resigno, ni accepto aquesta destitució, i serà Europa qui jutjarà ara l'Estat espanyol.

Però hi ha una altra batalla que es lliura en aquestes parets del Parlament, cada dia, hi ha un deure que cal complir, també, com a representants del poble de Catalunya. I és un deure que no entén d'ideologies, ni de partits, ni de projectes nacionals. És el deure de defensar, amb urpes i dents, fins a les últimes conseqüències, la democràcia i la sobirania de les catalanes i dels catalans representada i que hauria de ser exercida en aquest Parlament.

Els escons que ocupeu, estimades diputades i estimats diputats, no us pertanyen; no en podeu fer allò que vulgueu, no estan a la vostra disposició. Són de la gent que ens va votar. No em pertanyia a mi l'escó que vaig ocupar, fins aquest mes de gener quan em va ser pres, pertanyia a la gent que ens va votar.

Aquests escons que ocupeu són un encàrrec directe dels ciutadans, són un mandat. Cadascun d'aquests escons, cadascuna de les persones que ha dipositat en vosaltres la seva confiança i el seu futur immediat. És la gent de Catalunya, és el poble català qui us fa portaveus de la salvaguarda de la seva llibertat, del seu progrés i del seu benestar i qui us crida a actuar, solidàriament, contra qualsevol intent d'emmarxar la democràcia.

Alterar, trencar i escapçar aquest fil directe del Parlament, dels cent trenta-cinc escons d'aquest hemicicle amb la ciutadania, és un cop d'estat intolerable, que no m'afecta a mi avui, o al president Puigdemont o al vicepresident Junqueras, o als consellers Turull, Romeva, Rull, Comín, o al diputat Jordi Sánchez, quan van ser privats, també, dels seus drets de representar els catalans. No ens afecta només a nosaltres, en els nostres drets d'haver estat elegits, sinó en el dret de representació de cadascun dels ciutadans que va participar en les eleccions imposades del 21 de desembre del 2017. Perquè, alterar la configuració d'un parlament, per raons estrictament polítiques i repressives, és un gravíssim atac a la democràcia i als drets de representació de tots i de cadascun dels ciutadans.

D'aquells més de 4.300.000 ciutadans que van decidir dipositar el seu vot en una urna, poques setmanes després de la gravíssima violència policíaca contra la ciutadania, que també volia votar per decidir el futur del seu país, demà farà tres anys, d'una cosa tan normal i tan senzilla com anar a votar. Som, estimades diputades, estimats diputats, davant d'un escàndol de dimensions internacionals.

Vivim, aquesta setmana, un escàndol colossal, que s'afegeix a una llarga llista d'irregularitats i d'interpretacions i aplicacions de la llei, completament manipulades per aixafar i enderrocar una majoria democràtica sorgida de les urnes. Un escàn-

dol que passa i que encara passarà més factura, sens dubte, a la credibilitat democràtica d'Espanya com un estat de dret, modern i anivellat als estàndards europeus.

Avui sóc jo, demà serà un altre; però la primera institució republicana és la voluntat popular. Si no hi ha respecte per això no hi ha democràcia. És impossible pensar que això que avui passa a l'Estat espanyol pugui passar a cap altre estat europeu.

No és possible imaginar-se que en cap estat europeu s'inhabiliti un president per haver penjat una pancarta en defensa de la llibertat d'expressió, dels drets humans dels seus ciutadans, és inèdit, és inaudit. Això sí, passa en els règims autoritaris, com hem vist a Turquia, amb les pancartes, també, dels col·legis d'advocats.

No és normal, ni ho podem normalitzar, que els últims tres presidents de la Generalitat hagin estat apartats o inhabilitats per defensar allò que deien i diuen les urnes. Espanya ha d'entendre que no pot substituir la voluntat popular per la voluntat de fer prevaldre sempre una idea caduca i imposada: la sagrada unitat de la pàtria espanyola, que és una idea caduca i imposada, «decimonònica». No passa el control democràtic més mínim.

Tots els projectes polítics han de ser realitzables, democràticament, han de ser realitzables. I no és acceptable que s'enderroqui un govern per una pancarta que recollia un clam democràtic guanyat a les urnes, el clam democràtic que van votar la majoria de ciutadans catalans, aquell 21 de desembre, era aquest: «Llibertat presos polítics i retorn dels exiliats.» Era un mandat de la ciutadania; el meu deure, com a president era complir aquell mandat.

És ben segur que avui n'hi ha que riuen, que fan mofa, que diuen allò de «ja us ho vam advertir», que és una forma cínica de recordar-nos les seves amenaces. Fa massa temps que n'hi ha que, en comptes de defensar honestament les seves idees, democràticament, dialècticament, venen a fer aquí de guardians de la repressió.

Jo els puc dir, sense por a equivocar-me, que el dia que els tribunals europeus em donin la raó, jo només somriuré d'alegria, però mai, mai portaré a la justícia una votació democràtica d'aquest Parlament. Ni a cap diputat que s'expressi en l'exercici inviolable de la seva llibertat d'expressió: mai. Vergonya pels que porteu les expressions dels diputats, la lliure expressió dels diputats en aquest Parlament a la justícia. Vergonya!

I això és també el que us vull dir avui, a tots vosaltres, als resistents demòcrates d'aquesta cambra i als ciutadans que ens segueixen des de casa. Doncs sí, tornarem a somriure i a caminar amb pas ferm cap a la independència i cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Confio plenament en el poble de Catalunya. Confio en la força, el talent, la constància de les catalanes i els catalans per fer possible allò que sempre ens diran que és impossible. Sempre ens ho diran. Doncs no, tenim la força de canviar-ho tot. I de fer-ho ara, si volem.

I el tornarem a fer, aquest salt col·lectiu, assumint les conseqüències de voler-nos lliures. Perquè sabem com fer-ho, amb la voluntat de ruptura democràtica de les institucions i la desobediència civil cívica i pacífica de la ciutadania. És el 14 d'abril i és el Primer d'Octubre, no hi ha una altra manera d'independitzar-se. I tenim unes eleccions al davant per demostrar-ho; de nosaltres i de tots els catalans depèn que sigui el plebiscit de la ratificació del Primer d'Octubre o que sigui una altra cosa.

Catalunya és el bressol de la democràcia, vam veure néixer els primers parlaments d'Europa, sí, aquí, amb les Assemblees de Pau i Treva, primer convocades per l'Església al segle XI, però que aviat ja convocarien els comtes al segle XII. I que anirien incorporant, finalment, tots els estaments de la societat, des de les classes populars a la noblesa. I aquesta voluntat parlamentària, aquest pacte, aquesta voluntat de consens i de diàleg per resoldre els conflictes no s'ha perdut mai al llarg dels segles d'història.

Som i seguirem essent gent de pau i gent d'arrels democràtiques, no podem ser una altra cosa, els catalans. No ens podem deixar mai perdre aquest caràcter col·lec-

tiu cívic, solidari, compromès amb els drets humans per moltes amenaces i intimidacions que rebem.

I no cal citar ni Arendt ni Rawls: Francesc Maspons. Un dels més notables juristes catalans escrivia als anys trenta: «En el règim català, els límits de la llibertat no els fixa l'autoritat, ni per tant, les lleis, que són obra seva... Allò que determina fins on pot arribar la llibertat i en què pot ser cohibida són els drets inherents a la humana naturalesa, els quals avui s'anomenen drets de ciutadania.» Maspons, anys trenta.

I aquesta és la manera que tenim d'entendre la democràcia, els catalans: com una eina fonamental per fer possible el servei i els drets a la ciutadania. Servir els ciutadans. Defensar els seus drets, no és una tasca honorable per la qual paga la pena els sacrificis més grans que s'hagin de fer? Servir els ciutadans i no servir-se'n.

Parèntesi, perquè veig que no hi ha ningú del Partit Socialista i jo avui volia aprofitar per demanar disculpes al diputat Iceta per l'error que vaig cometre l'altre dia de dir que portava trenta anys, doncs, al servei de la política. En porta quaranta, em vaig equivocar, eh? Son quaranta anys servir-se'n, de la política. És justament això el que no s'ha de fer; hem de venir a servir a la ciutadania no a servir-nos-en, de la ciutadania.

A mi m'ha mogut sempre la idea de llibertat com a responsabilitat, la idea de la república com a bé comú amb els més vulnerables sempre al capdavant, la idea del compromís i el deure cívic com a pràctica política que porta a involucrar-te en la societat. Per això, quan se'm va proposar assumir la responsabilitat de la presidència, vaig acceptar-ho talment com ho digué Nicolau d'Olwer: «Servir el comú quan l'hora arriba és llei de tota democràcia.»

Aquesta legislatura va començar en plena aplicació del cop autoritari de l'article 155, amb presos polítics i exiliats, amb centenars i milers de represaliats desafiant i desfilant constantment als jutjats per haver volgut votar en una urna el futur del seu país. Encara, també, el mateix dia que a mi m'inhabilitaven, també inhabilitaven en Jordi Pesarrodona, senzillament per haver anat a votar; senzillament per haver anat a votar. S'està inhabilitant gent en aquest país per haver anat a votar, per haver fet cua, per haver exercit la democràcia. És així.

La legislatura va seguir amb candidatures a la presidència que no es podien fer, que no es podien acabar, que s'empresonaven els candidats enmig dels debats que es tenien d'investidura o que ni tan sols es podien convocar. I, aleshores, van venir més amenaces, més detencions, més règim de por i de venjança.

I enmig d'això ens ha passat de tot. Hem tingut incendis forestals, hem tingut aiguats devastadors, vagues, hem tingut mobilitzacions massives com mai. Fins i tot, una indústria de la petroquímica de Tarragona, doncs, com sabeu, va explotar. Però finalment va arribar el que ningú podia imaginar-se que pogués arribar. Ningú al món es podia imaginar que arribés una pandèmia mundial. Ningú havia pogut preveure-ho.

I ara aquesta malaltia ens ha canviat la vida i se'ns ha endut ja més de tretze mil persones només a Catalunya. Encara no sabem oficialment quantes se n'ha endut a Espanya perquè encara no sabem les xifres oficials d'Espanya. A Catalunya sí, són tretze mil. És una pandèmia que ens exigeix un combat constant, diari, minut a minut i a tots els racons del país. I ho estem fent bé. El risc de rebrot, avui, és de 154,17. L'Rt és de 0,90, estem per sota d'1. Ens n'hauríem d'alegrar tots, tots, els 135 diputats. Perquè això és un gran esforç que fa la ciutadania. I hauríem d'agrair a la ciutadania aquest esforç immens que està fent per haver abaixat aquestes xifres.

Tenim la situació als hospitals catalans i a les UCI catalanes d'una estabilitat, però també hi ha xifres que ens preocupen: 26.000 alumnes en quarantena; 26.000 alumnes i 1.878 professionals també confinats. Gairebé, doncs, estem arribant als 30.000 membres de la comunitat educativa confinats.

I quan el Govern espanyol aprovarà la IT de baixa laboral? Quan? Quantes setmanes més haurem d'esperar? Què li diem a aquestes trenta mil famílies? Perquè

igual que amb el confinament total, perquè igual que amb l'ús de les mascaretes, perquè igual que amb l'ingrés mínim vital, el Govern espanyol l'acabarà aprovant. Tard i malament. I potser perquè ho hem dit nosaltres, els catalans.

Com avui, que ens assabentem que finalment es suspenen els objectius de dèficit per a totes les administracions durant els anys 2020 i 2021. Des del març que ho hem estat reivindicant en cada reunió de presidents, des del març, reunió rere reunió. Per l'amor de Déu! Deixeu que les administracions puguin utilitzar tots els seus recursos.

I avui encara hem hagut d'escoltar que la ministra d'Hisenda ens diu que *una buena noticia* per a les entitats locals, perquè no hi havia motiu perquè els ajuntaments tinguessin diners al banc i no els puguem utilitzar. Des del març que ho estem dient. És el sùmmum del desvergonyiment. El sùmmum, que sentim ara aquesta justificació.

Les hores i hores que hem passat reclamant una cosa que era absolutament necessària per als nostres ajuntaments i per a l'Administració catalana. Un cop i un altre el Govern del PSOE, de Podemos i de comuns s'hi ha negat. Quants dies perduts! Quantes persones desateses! Quants llocs de treball enfonsats! Quants projectes escapçats!. Quantes oportunitats evaporades!

No ens podem permetre perdre ni una d'aquestes oportunitats. No ens ho podem permetre. Quanta ineficiència per no prendre les decisions quan calen. Quanta ineficiència, enmig d'una pandèmia com aquesta. Doncs en la baixa laboral passarà igual, i arribarà tard, quan ja s'hauria d'haver pres la decisió.

I que els fons europeus que pertanyen a Catalunya –no se'ns vulgui enganyar, també–, els 30.000 milions d'euros que demana el Govern de la Generalitat, que no se'ns vulgui enganyar, diputades i diputats, m'adreço a tota la cambra: no ho permeteu. Defenseu els interessos dels nostres ciutadans sempre i amb tota la força.

S'acaba aquesta legislatura després d'haver-se declarat també un estat d'alarma amb un enderrocament del govern democràtic i abocant les institucions a una situació provisional. Es tracta d'una gravíssima irresponsabilitat comesa un cop més per l'avançada de la repressió, el poder judicial espanyol. Però no ens enganyéssim aquí, no ens enganyéssim. Fer veure que el poder judicial actua pel seu compte és un gravíssim error. La persecució política permesa pels governs del PP i del PSOE, i Podem i Comuns és molt més que això. Són les investigacions de la policia, és l'espionatge, són les clavegueres, és l'ús partidista de la diplomàcia de la Fiscalia... És tot un estat contra Catalunya. Vaig començar el mandat essent un president sense govern i la legislatura s'acaba amb un govern sense president. Em sembla que és una imatge ben clara de la situació completament extraordinària, absolutament surrealista i kafkiana que vivim.

I no ens faran desistir del nostre projecte polític per una vida millor dels catalans. No ens rendirem mai, perquè tot això no ho fem per nosaltres, sinó per a tots els que ens han precedit en aquesta lluita arreu dels Països Catalans i per a tots els que vindran a continuació, per als nostres fills i nets, perquè el futur és seu i els hem de deixar un país sense imposicions, lliure, viu, alegre i disposat a tot, crític amb el poder. Que els joves no renunciïn mai a ser crítics amb el poder. Serem allò que siquem capaços de guanyar-nos, només depèn de nosaltres.

Avui i demà, de vosaltres, diputades i diputats, i més endavant dels que ocuparan aquests escons de la sobirania popular. Que el proper Parlament que sorgeixi de les urnes sigui fidel al mandat de la ciutadania: o monarquia espanyola o república catalana. Des de la responsabilitat que em pertoqui seré al vostre costat si lidereu aquesta ruptura democràtica i seguiu el poble.

Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança. Rodolf Llorens, un dels grans pensadors i intel·lectuals catalans, va acabar el seu llibre *Com han estat i com són els catalans* amb la següent frase: «Si som petits ens farem grans sense posar-nos de

puntetes sinó pel nostre voler irrenunciable, per la nostra tenacitat insubornable i per l'exemple de la mata de jonc.»

Per Catalunya i per la vida! Visca la república catalana!

(Aplaudiments perllongats.)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, companys. Moltes gràcies. Gràcies a tots.

Que vagi molt bé el debat.

El president

Gràcies, president Torra.

Fem cinc, deu minuts de recés i continuem amb el següent punt de l'ordre del dia.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre de la tarda i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i nou minuts.

El president

Bé, reprenem el Ple...

Debat sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, M. H. Sr. Joaquim Torra i Pla

255-00018/12

...amb el debat sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, senyor Joaquim Torra i Pla.

D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus.

Atès que aquest debat es fa a iniciativa del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, començarem amb la intervenció d'un representant de cada un d'aquests dos grups parlamentaris per exposar els motius de la sol·licitud. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Anna Caula. Endavant.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Diputats, diputades, membres del Govern, avui som davant un nou atac de l'Estat contra les institucions catalanes, podríem dir que un nou escàndol democràtic sense precedents, que se suma ja tristament a la repressió de la causa general contra l'independentisme.

I no, no som aquí avui només per parlar de la inhabilitació del molt honorable president Torra com un fet aïllat, seria absurd fer-ho així. Som aquí de nou per posar de manifest una persecució sense escrúpols i sense límits: inhabilitació d'un president per una pancarta, esperpèntic, es miri com es miri. Fins a on els límits de la justícia justiciera? La llei diuen que és igual per a tothom –fins aquí podríem estar-hi d'acord–, però queda clar que la justícia, no. I anem sobrats d'exemples, cada vegada més actuals: cas Bankia, recentment, les misèries de les clavegueres de l'Estat, cas Kitchen; noms cada cop més familiars –Consuelo Madrigal, ex-fiscal general, Diego Pérez de los Cobos– envoltats sempre d'una ombra estranya i sempre fosca.

Venim d'un gran judici, del judici de la farsa, on tenen empresonats els nostres companys –més de mil dies a la presó. Un judici farsa on recordem M. Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría i el ministre d'Interior, el senyor Zoido, dient que no recorden, que «ahora no me viene».

Som aquí avui per demostrar tot el nostre suport al president Torra, perquè treballarem pel senyor Torra, per l'esperit que ens ha impulsat, i sempre farem al seu

costat tot el possible perquè Catalunya sigui lliure, perquè això vol dir un futur just i pròsper per a la nostra gent.

Per què fem aquest Ple? Perquè és un atac de nou a les institucions del nostre país i hem de respondre des de les institucions per defensar-ho; perquè volem que el president Torra pugui explicar-se a la seu de la sobirania de Catalunya i fer sentir la seva veu. Vostè és el president de Catalunya fins que aquest Parlament no esculli un altre president, només aquest Parlament en té la potestat. Hem de seguir lluitant conjuntament per fer front a la repressió, però, alhora, a la pandèmia i la crisi més econòmica que probablement hem viscut, i per això sempre treballarem junts.

Avui som aquí per compromís democràtic i per respecte institucional. L'Estat persegueix, reprimeix, empresona i inhabilita. Catalunya respon amb la paraula, la llibertat per expressar la natural diversitat d'opcions i la defensa activa de la dignitat de les nostres institucions. El Parlament de Catalunya, la seu del poder legislatiu, de la sobirania popular, es constitueix i aixeca avui la veu en suport del president Torra, és a dir, el suport al poder executiu, al Govern de la Generalitat.

Actuar en defensa de les institucions catalanes és el nostre dret i la nostra obligació, és el rol que la ciutadania ens ha atorgat i ens exigeix, un nou espai de denúncia, perquè nosaltres a aquests espais no hi renunciarem mai, mai a cap. El president Torra ha sigut objecte de l'enèsima persecució judicial des de l'Estat contra ciutadans, representants democràtics i líders polítics catalans. Avui aquí n'aixequem acta i ens conjurem per dir en veu alta que no ho aconseguiran, que no ens rendirem i que no ens dividiran. Avui, més que mai, som la veu d'un poble, la veu de la indignació, però també la veu de la serenitat de qui se sap carregat de raó i de confiança.

Ha quedat clar, la justícia espanyola, per mitjà de les seves institucions centrals, exerceix de braç armat polític contra Catalunya. El Govern més progressista de la història s'amaga, un cop més, darrera l'acció judicial. Ara han decidit que no cal publicar la inhabilitació al BOE. S'amaguen explícitament en la sentència del Suprem, quina vergonya! S'amaguen tant com avui el Grup Socialista –«socialistes», el significat que té aquesta paraula, i que crec que avui no fa honor al partit que la porta com a referent–, que no gosa afrontar un debat lliure i obert com el que farem avui. Quina covardia democràtica!

I, per acabar, deixin-me fer arribar un missatge a l'Estat espanyol. Novament, heu inhabilitat un president, i la nostra fortuna és que aquest cop el vostre acarnissament amb el nostre poble es tradueix en inhabilitacions i no en afusellaments com el del president Companys. Una passa darrera l'altra. Potser la propera és tractar aquest Estat espanyol com un estat que ha madurat, que evoluciona i entén que les urnes i la veu de la ciutadania és allò que ha de respectar, perquè fins a aquest punt sabem molt bé que no ha estat així. El que sí sabem, però, és que ens poden inhabilitar, ens poden empresonar, fins i tot assetjar-nos. Tots recordem –i demà ho tindrem proper– l'U d'Octubre, com es van passar mesos assetjant per trobar paperetes, urnes, i la solució va ser apallissar la ciutadania per voler votar l'U d'Octubre.

Però continuem estant aquí, reclamant els nostres drets. Perquè l'Estat espanyol, ja ho sabem, la seva capacitat de provocar dolor està avalada per segles d'història. El que li reclamem és democràcia, són urnes i respecte a la veu d'un poble. Fins i tot podeu, a vegades amb la connivència amb el feixisme, assassinar, com varen fer, en Guillem Agulló. El que no podeu entendre és que després del president Torra, com ha passat en tots els anys d'història, en vindrà un altre i un altre, perquè el que sí que sabem és que no deixarem mai d'empènyer per continuar aquella lluita que, com en Guillem, van començar i van deixar-hi la vida.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

President del Parlament, membres del Govern de Catalunya, senyores i senyors diputats, és evident, el president Torra no s'asseu al seu escó, i és evident, Catalunya està sotmesa al cercle de la repressió.

La repressió a vegades és subtil, a vegades és descarada, però avui Espanya és una piconadora de llibertats, i a Catalunya diem no, no a la repressió, sí a la política; també diem sí a la dignitat en la política, cosa que representa molt bé la figura del president Torra, i sí a empènyer i a no afluir.

Per aquesta raó hem demanat la compareixença avui del president Torra, per escoltar-lo al Parlament, que és on toca, on es parla i s'escolta. No són jocs florals, que deia la ministra, és la sobirania.

El president Torra ha estat inhabilitat per defensar la llibertat d'expressió. On és la proporcionalitat? On és? A Espanya, el mateix Estat collabora en la fugida d'un rei emèrit que ho ha robat tot. A Espanya, el rei s'enfada i truca al poder judicial, en Lesmes. A Espanya, el monarca és jutge, perquè és part. A Espanya, les clavegueres dansen al so de la corrupció, mentre Bankia queda en no-res. Però a Catalunya, a Catalunya, una junta electoral central es pot carregar el president del país.

Aquesta legislatura ja no va arrencar bé. Va començar l'hivern del 2017 amb un president de Catalunya destituït per part de l'Estat. En deien 155. Han passat tres anys, i ara el president de Catalunya també és enderrocat, per la via de la inhabilitació.

I, prèviament, el president del 9-N també va quedar inhabilitat per l'Estat. Vots emmordassats, que deia el president Torra. Sí senyor. És una cacera moralment indigna, políticament insostenible. Es creuen jutges i són botxins. Reaccionin, senyors i senyores diputats; menys soga i més toga; menys soga i més toga.

Espanya ha provat els efectes de l'arbitrarietat i s'hi troba còmoda, tan còmoda que avui ha perdut el control dels mecanismes de la repressió. Avui sentim vergonya; avui sentim fàstic. Avui Espanya és un estat addicte a la repressió i a la violència judicial i a la violència policial. En definitiva, a la violència.

Des de l'exili, el president Puigdemont incorpora al seu *M'explico* una faula inspiradora. El president parla de l'escorpí i de la seva obsessió per picar, per picar fins i tot el mestre que té la voluntat d'ajudar-lo. Ai, l'escorpí, l'escorpí! Això és Espanya: sempre acaba picant, no se'n pot estar.

Espanya pica si Catalunya demana trens dignes; fa molts anys, trens dignes; ens picaven. I ens pica si demanem un tracte econòmic just. I hi torna quan parlem del dret a decidir. O si, tips, hi ha un dia que posem les urnes.

Espanya ens pica perquè parlem de tangibles i de milions, i ens torna a picar si parlem d'intangibles i de valors. «Quanta democràcia està disposada a acceptar Espanya?», preguntava al president Torra, a Madrid, el setembre de fa un any. «Quanta?» Era una pregunta amb la mà estesa; era l'«Escolta, Espanya» del segle XXI. Per què reprimeixes, Espanya, oh, Espanya!; per què no en tens mai prou? I Espanya ha respost, a fe de Déu que ha respost. Espanya no tolera la divergència.

Per això, quan la raó els podia vèncer, van triar la repressió. Durant anys, es va acceptar la idea que a Espanya existia un cert franquisme, un franquisme *light*, un franquisme sociològic. Estàvem equivocats. A Espanya no hi ha franquisme sociològic, a Espanya senzillament hi ha franquisme. Sí, franquisme uniformador, centralitzador. La unitat per la unitat; unitat i fer creure Catalunya, fer passar Catalunya per l'adreçador. Quin ideari polític més pobre, aquest fer-nos creure.

Mirin, estem al 2020. En fa cinquanta que l'home va arribar a la Lluna, i Catalunya torna a tenir un president i consellers a l'exili. Estem al 2020, i Catalunya torna

a tenir un vicepresident i altres consellers i diputats d'aquest Parlament a la presó. Estem al 2020, i fa quaranta-vuit hores que Espanya ha tornat a fer de les seves inhabilitant el president de Catalunya per una pancarta que deia «llibertat d'expressió». On és el delicte?

Si el delicte és posar urnes i defensar la llibertat, aixequem el dit, perquè nosaltres també som i també serem els més grans dels pecadors.

Al president, quan va ser investit –ho recordo perfectament–, al president, quan va ser investit, li parlàvem de la platja sota els panots de París, del Maig del 68, de la nostra obligació de transformar. Doncs, president, els somnis són l'esbós del demà; sense somnis no hi ha demà; sense dignitat, sense intel·ligència i sense fortalesa, tampoc.

Efectivament, toca fortalesa i empènyer, i salvar les nostres institucions. Si som lluny d'on érem, som a prop d'una nova realitat política: monarquia espanyola o república catalana, explicava el president Torra. President, catalans i catalanes, tot això valdrà la pena. Protegir la democràcia, salvar la llibertat i construir una república digna, justa, cívica, fraternal, tot això valdrà la pena.

President Torra, Espanya s'ha passat de frenada. A cops, no es guanya; a cops, no ens guanyaran, amb injustícia, tampoc.

Gràcies, president Torra.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Govern intervindrà, en primer lloc, el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Finances (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Conselleres, consellers, diputades i diputats, no és normal que s'inhabiliti el president de Catalunya per una pancarta que defensava el que hem votat la gent a les urnes: «Llibertat presos polítics i retorn dels exiliats.» No és normal que hi hagi un país que tingui el seu Govern a la presó o a l'exili. No és normal la repressió de l'U d'Octubre. No és normal més de 2.800 persones represaliades, empresonades o bé amb causes obertes a la justícia en el marc d'aquesta causa general contra l'independentisme. No és normal que s'apliqui el Codi penal davant un conflicte polític que es pot resoldre votant, com han fet al Quebec, a Escòcia o a tants altres llocs.

No és normal, doncs, el que hem estat vivint en els darrers anys. No és normal la inhabilitació; tampoc és normal la situació que tenim a partir d'ara. Però nosaltres volem un país normal, i el farem; un país normal en què hi hagi igualtat d'oportunitats; un país normal en què les institucions estiguin al servei de la ciutadania; un país normal en què la justícia faci de justícia i no es dediqui a fer de braç judicial del nacionalisme polític espanyol.

Nosaltres volem un país normal amb igualtat d'oportunitats per a tota la ciutadania; un país normal on les seves institucions siguin les que escullen els ciutadans a les urnes. I aquest país normal el farem. I en el marc de l'Estat espanyol aquest país normal no és possible i només és possible en el marc d'un país lliure, d'una república catalana, d'un país independent.

Vull manifestar, doncs, en aquesta intervenció que fem en nom del Govern de Catalunya i que després, doncs, la meva companya, Meritxell Budó, consellera de Presidència, també completarà, vull manifestar, en primer lloc, el suport, tot el suport al molt honorable president Quim Torra davant de la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació que va dictar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Tot el suport, perquè ha defensat la llibertat d'expressió; tot el suport, perquè ha defensat també la dignitat de les institucions catalanes, i tot el suport també davant dels atacs que ha estat rebent durant els anys de presidència per defensar

unes idees, els atacs que moltes vegades han traspassat el que és l'atac i la crítica polítics i han afectat també la persona i fins i tot la seva família. Per tant, tot el suport, president, estem al teu costat.

També vull manifestar l'agraïment al president Torra pel treball, pel treball incansable, per la dignitat en defensa de les institucions i per l'esforç continuat. Aquesta legislatura, i abans el molt honorable president ho explicava, no ha estat fàcil. I ara que entra a la seva fase final, tampoc està sent fàcil.

Hem viscut una situació marcada per la repressió, la inestabilitat institucional, la situació de diputats d'aquest Parlament, el judici, doncs, que va haver-hi amb la sentència de l'octubre de l'any passat, la situació repressiva, n'és una bona mostra. Però tampoc ha estat una legislatura fàcil en la que hem hagut d'afrontar des d'incidents diversos, incendis, accidents químics, accidents, desastres naturals fins a la pandèmia.

I aquí vull aturar-me. El president de la Generalitat, el president Quim Torra, ha encapçalat la lluita contra la Covid a Catalunya, i ho ha fet en un context d'incertesa, de dificultats. També en un context de limitacions en la seva situació de salut personal, especialment en les primeres setmanes, quan ell també havia estat contagiats de Covid.

Aquesta lluita contra la Covid moltes vegades ha provocat incomprensió. No és fàcil gestionar la incertesa, i ho sabem els que estem exercint responsabilitats de Govern. Ens fem el càrrec de les dificultats de prendre decisions en el moment actual. Però el president Torra les ha pres, ha acompanyat el conjunt del Govern en moments de molta dificultat, sempre ha posat la vida de la gent al capdavant, el benestar dels ciutadans al capdavant. I, com deia el president, la Covid ens ha canviat a tots. Ha assumit l'encàrrec de defensa del benestar dels ciutadans de Catalunya amb tota la dignitat.

I vull deixar-ho clar, deixem-ho clar. Després de la inhabilitació del president Torra, no hi ha president. I no hi ha president fins que aquest Parlament esculli un president o una presidenta, que és com s'escullen els presidents a Catalunya.

No normalitzarem la situació. El Govern de Catalunya, el Govern d'aquest país, per encàrrec també del president Torra, el Govern del president Torra, tal com ens va demanar aquest passat dilluns en la declaració institucional al Palau de la Generalitat, continuarà fent la feina, seguirà treballant, seguirà fent front, en primer lloc, a les conseqüències de la pandèmia, tant les sanitàries com també les econòmiques i socials.

Continuarem treballant i batallant aquesta quotidianitat pròpia també d'un govern en funcions, que, com diuen les nostres lleis, les lleis d'aquest Parlament, s'ha de limitar als assumptes ordinaris. Però els assumptes ordinaris no vol dir en cap cas normalitzar la repressió, ni normalitzar aquesta situació, perquè avui Catalunya, a causa –a causa– de les actuacions dels tribunals de l'Estat espanyol, no té president. Però el país continua, i continua també amb el president Torra i amb el seu compromís en defensa de la llibertat, de la justícia i la dignitat de les nostres institucions.

Ara és un moment de dificultats, un moment d'extremada complexitat, però estic convençut, estem convençuts, el Govern del president Torra estem convençuts que seguint treballant plegats, seguint treballant afrontant les dificultats de cara i amb l'aprenentatge tots aquests mesos farem front a totes aquestes dificultats.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Té la paraula ara la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Endavant.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Vicepresident, conselleres, consellers, diputades, diputats, som aquí avui en un ple extraordinari; un ple sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, el molt honorable senyor Quim Torra.

Fa tot just tres setmanes intervenia en aquest mateix faristol en una interpehlació sobre la defensa de les institucions i de l'autogovern. I just acabava la meua intervenció recordant que, en unes setmanes o en uns dies, el Tribunal Suprem podia confirmar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'inhabilitació del molt honorable president. L'inhabilitava pel fet d'exercir la llibertat d'expressió, inhabilitant així la principal institució del país. I que no fos cap sorpresa la confirmació d'aquesta sentència no treu la gravetat de la situació, sinó més aviat al contrari.

Ho vaig dir en el seu moment i voldria tornar-ho a repetir: aquesta inhabilitació és molt greu per l'atac a la mateixa institució, però també és molt greu perquè ataca directament els drets civils i polítics de tota la ciutadania del nostre país. I mentre això passa, alguns voldrien fer-nos creure que vivim en un país normal, però la realitat és que som en un estat que ha vulnerat totes les regles democràtiques fonamentals.

I, precisament, el president Torra, en el seu discurs d'investidura –recordem-ho–, parlava de les tres paraules importants que definien l'etapa que encetàvem. El president parlava d'«excepcionalitat», perquè estem convivint amb la realitat de presó, d'exili, de manca de drets, de manca de democràcia; parlava de «provisionalitat», perquè aquesta situació no podem permetre que continuï així, no la podem normalitzar, i parlava de «responsabilitat», de fer govern, i avui som aquí. Seguim fent govern.

Però malauradament no hi ha hagut provisionalitat de la repressió, i l'excepcionalitat ha continuat i continua, i hem passat de la legislatura de la repressió de l'«*a por ellos*» a la legislatura de la repressió de les togues. I en aquest Parlament n'hem parlat diverses vegades de la politització i també de la partidització de la justícia espanyola. I és tanta la repressió judicial que podríem estar hores i hores exposant casos i analitzant com diferents organitzacions i experts nacionals i internacionals publiquen informes sobre la vulneració dels drets fonamentals a l'Estat espanyol.

Jo en aquesta intervenció voldria destacar també dues lectures jurídiques molt concretes. En primer lloc, la del Consell de l'Advocacia Catalana, que veu una gran desproporció en la inhabilitació del president Torra, que deslegitima la voluntat popular i dona lloc a un resultat desmesurat i contrari als més elementals principis del dret penal. I en segon lloc, voldria destacar també l'opinió del catedràtic Javier Pérez Royo, que de forma molt didàctica afirma i explica amb rotunditat que el president Torra no ha comès cap delictes de desobediència, i conclou que aquesta sentència afecta de forma greu el funcionament del sistema polític regulat conjuntament per la Constitució i per l'Estatut d'autonomia.

Mirin, crec molt sincerament que la millor vacuna contra la demagògia que alguns fan confonent la desobediència amb el delictes de desobediència és, precisament, la lectura de l'article que els comentava i que ahir publicava Javier Pérez Royo. I amb tota honestedat també crec que si després de llegir aquest article aquells que es consideren demòcrates, que es consideren progressistes, i defensen l'estat de dret, si després de llegir aquest article no es rebel·len, els asseguro que ni democràcia, ni progressisme ni estat de dret. I justament avui, sense anar més lluny, mentre Lesmes fa créixer la influència del Partit Popular en el poder judicial, vint-i-cinc eurodiputats denuncien la vulneració dels drets civils i polítics del president Torra.

I tot i això, nosaltres avancem i seguim avançant. Avancem cap a la confrontació intel·ligent, perquè l'estratègia judicial forma part d'aquesta confrontació intel·ligent amb l'Estat. Ja hem vist com des de l'exili s'estan posant els fonaments que ens han de permetre guanyar aquesta lluita pels nostres drets i les nostres llibertats. La jus-

tícia alemanya va deixar clar que ni rebel·lió ni sedició, i la justícia belga ha deixat clar que el Tribunal Suprem no és competent.

I, per tant, si persistim amb una mirada a curt, però també amb una mirada a mig i a llarg termini, i en el nostre horitzó més immediat persistim a provocar punts d'inflexió. Per una banda, les properes eleccions, on tal com ens deia el president Torra haurem d'escollir entre democràcia i llibertat o repressió i imposició, entre monarquia espanyola o república catalana. I per altra banda, lluitem per una llei d'amnistia, no com a objectiu en sí mateix, sinó com una part de la solució al conflicte polític, perquè l'amnistia pot representar l'inici d'una nova etapa política i social que avanci en la garantia dels drets fonamentals i en la voluntat real de trobar, com deia, una solució al conflicte polític.

I voldria acabar aquesta intervenció dirigint-me directament al president Torra. President, som el teu Govern. Som el teu Govern, i, tal com ens demanaves en la teva declaració institucional d'aquest mateix dilluns, després de rebre la sentència d'inhabilitació, seguirem lluitant, tal com tu ens demanaves, les vint-i-quatre hores de cada dia per la vida i per la salut dels ciutadans i les ciutadanes del nostre país. Prendrem les decisions que calgui en cada moment, i explicarem a la ciutadania, de manera transparent, en quina situació ens trobem. Convençuts, tal com ens has demanat sempre i tal com tu has fet sempre, que la maduresa de la gent d'aquest país no es mereix una altra manera de fer. President, ha estat un honor i m'honora ser consellera del teu Govern. Un govern amb una trajectòria que, des del primer moment, tu vas determinar amb dues paraules: diàleg i vida.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Ara continuarem amb la intervenció dels grups i subgrups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies. Gracias, señor presidente. Miren, estamos en pandemia. Nosotros, en el mes de julio, pedimos que se celebrase un pleno extraordinario sobre salud para Cataluña, que está en pandemia. Lo tenemos en octubre –en octubre–; el Pleno que pedimos en julio lo vamos a tener en octubre, pero ustedes, los líderes separatistas, nos han montado en veinticuatro horas un pleno a mayor gloria del señor Torra. Eso es Cataluña, eso son sus instituciones bajo el mandato del separatismo.

Señoras y señores, espero que me estén oyendo muchos catalanes. Juicio... Pleno de salud, varios meses, de julio a octubre; Pleno para Torra, veinticuatro horas. En pandemia ambos. Y ahora ustedes, además, vuelven a bloquear la actividad parlamentaria.

Ayer vimos como desconvocaban ustedes la Comisión de Políticas Digitales, y hoy mismo han desconvocado la Comisión de Trabajo y Asuntos Sociales, y no hemos podido debatir ni votar las propuestas que llevaba aquí mi compañera, Noemí de la Calle, sobre conciliación, sobre discapacidad, sobre personas mayores.

Hoy, cuando estábamos celebrando este pleno, tendríamos que haber votado las propuestas que llevaba mi grupo, mi grupo las llevaba, sobre conciliación laboral y familiar de los padres y madres que están teniendo que hacer malabarismos en plena pandemia, herramientas de auxilio a víctimas de violencia machista, atención a las personas con trastorno del espectro autista, empleo de las personas con discapacidad, combatir la soledad no deseada de las personas mayores o propuestas con medidas para el sector del salvamento acuático. Pero claro, aquí los catalanes, para ustedes, son invisibles. Todas estas personas que teníamos que votar hoy en un pleno, en un pleno de asuntos..., en una comisión de asuntos sociales, pues no van a ver sus problemas vistos por los representantes de todos los catalanes, porque había que

hacer el pleno de destrucción de España, de la democracia, del poder judicial, a mayor gloria del señor Torra.

Ustedes han convertido... Adiós, señora Artadi, celebro que no pueda usted oír las verdades que vamos diciendo. Ya ha desertado el primer diputado del bloque separatista aquí presente hoy. Han convertido el Parlament en un altavoz, les digo, para sus campañas de acoso. En agosto, montaron ustedes un pleno para atacar a la monarquía, cuando los catalanes hemos sido decisivos, como parte integrante y fundacional de España, en la construcción de esa monarquía que, en democracia, no nos ha traído más que paz y estabilidad.

Ahora montan un pleno para atacar al poder judicial que, en realidad, es un atentado contra la separación de poderes. Este poder legislativo se pone a cuestionar al poder judicial. Muy normal, muy normal en las democracias. Ustedes, el paso siguiente ¿saben cuál es? Pues el que ya anunció últimamente el señor Torra, que está cuestionando que considera un escollo para la independencia la propia autonomía. El próximo pleno nos lo van a montar contra los funcionarios, contra la propia autonomía, contra los Mossos d'Esquadra, que tienen que mantener el orden en nuestras calles contra los que incendian y tiran cabezas de cerdo, contra los letrados del Parlament, que tienen que emparar la ley, contra los interventores, mencionaba el señor Torra. Son ustedes, ¿saben lo que son?, unos *liquidacionistas* de las instituciones de la economía y de la convivencia. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, no sé qué pleno será el siguiente. No sé qué pleno van a montar ustedes el siguiente. Ustedes nos han traído este pleno de consolación para el señor Torra, este es un pleno de consolación para hablar del malvado Estado español. Pero el señor Torra ha sido inhabilitado, porque así lo ha deseado. Miren, ya saben, yo soy abogado y yo lo que les digo es que nunca había visto a un señor que les diese la razón a los jueces y luego se queje, porque él llegó al juzgado, dijo: «Sí, sí, he sido yo, he desobedecido», le da la razón al juez, lo condenan cuando se declara culpable y parece que no le gustó. Yo no lo entiendo. Es la primera vez que veo eso, que cuando te dan la razón, te quejes.

Mire, el señor Torra se va después de haberse despedido ya tres veces, antes de que cante el gallo. Se despidió, si se acuerdan ustedes, aquí, en el debate de política general; se volvió a despedir en esa ruedecita de prensa que le pusieron fuera del despacho del Palau de la Generalitat y hoy se ha vuelto a despedir. Tres veces. Si entre tanta despedida no entiendo cómo no ha encontrado un hueco para justificar, por ejemplo, la crisis de gobierno que motivó una purga de tres personas del Gobierno que fueron purgadas para que entrasen otras tres personas más afines. Yo ya me he referido a esto y celebro que esté aquí el *conseller* Tremosa. Yo me he referido a su predecesora, una *consellera* de Empresa, que me hace desearle a usted el mismo éxito que tenía ella en atender a los empresarios, que nosotros en las múltiples reuniones que hemos celebrado con los autónomos, con las pequeñas y medianas empresas, con las empresas que están intentando mantenerse a flote, con ellas y sus puestos de trabajo en este tiempo de pandemia, ¿sabe qué me decían? Que reconocían que la *consellera* cogía el teléfono a cualquier hora, que estaba pendiente de eso a cualquier hora. Nosotros estábamos colaborando desde Ciutadans con la *consellera* y teníamos una relación fluida. Algo que funcionaba, lo cambiaron. A su predecesora, la destituyeron. No tenía el carné necesario, no tenía los impulsos suficientes, por lo visto, para seguir en esta agitación permanente del señor Torra. Y trajeron al señor Tremosa, cuyos méritos son bien conocidos y a los que ya me he referido en alguna ocasión, que era la famosa fábrica de bulos en Europa, bulos contra España, bulos contra Ciudadanos. Usted es una persona que se ha distinguido pues por ser una auténtica fábrica de bulos, y se lo digo –como sabe usted– políticamente y con todo el respeto personal que merece cualquier persona, pero es así.

Miren, ¿qué podíamos esperar de un señor que vino con escritos racistas debajo del brazo? Escritos racistas. Por cierto, aquí se llama «España franquista, escorpión

franquista» y todo y aquí nadie se inmuta. Aquí no hay ningún *president* del Parlament que corte a nadie, por falta de respeto. No, eso no. Ahora, llamar al señor que hacía los escritos racistas y xenófobos, que eran calificados así por el Partido Conservador Europeo, por el Partido Socialdemócrata Europeo y por el Partido Liberal Europeo, escritos racistas y xenófobos, eso nos ha costado hasta expulsiones y que nos quiten la palabra aquí en el atril. Un señor, el señor Torra, que vino..., el mayo de 2018 en su investidura decía: «Farem república, farem república»; en octubre: «No he vingut a administrar cap mena d'autonomia», y, al final, lo cierto es que ni autonomía ni república, el señor Torra ni gestionó autonomía ni consiguió república. Sí que estamos bien.

Yo, a veces, pienso: «Los votantes independentistas harían bien en votar a Ciudadanos, porque nosotros sí que gestionaremos autonomía y haremos lo mismo, no darles la república.» No tendrán la república con Ciudadanos, es verdad, pero es que tampoco la tendrán con ustedes. Entonces no hay ningún problema. (*Alguns aplaudiments.*) El señor independentista que quiera por lo menos tener un gobierno que haga plenos para hablar de sus problemas, que vote a Ciudadanos, porque, si no, si quiere que no hablen de sus problemas, que siga votándoles a ustedes que se lo van a encontrar muy bien.

Hizo el señor Torra, anteayer, en su despedida en Palau, y hoy, un discurso populista, pero de libro, vaya. (*Remor de veus.*) Ustedes se encastillan en los discursos populistas... –¡señor Pujoll!, o sea, vaya discurso populista que se ha marcado usted hoy aquí, vaya discurso insultante y populista que se han marcado–, unos discursos venenosos para la sociedad, divisorios; unos discursos llenos de mentiras, de fábulas repetidas una y otra vez; unos discursos que califican a nuestro estado democrático de represor, que se meten con los jueces y la corona, que son las instituciones que conservan nuestra democracia y que la garantizan. Una tergiversación de la historia continua. Y ustedes, desde su particular visión, aquí, en este Parlamento, en sus esquinitas, nos explican unas cosas que afortunadamente yo creo que no llegan del todo a la sociedad, pero en buena parte sí, con la potencia de sus medios de comunicación y de los 33.000 millones de euros que maneja esta autonomía como presupuesto y de la sociedad clientelar que ustedes han conseguido, y la potencia del poder ejecutivo... Ustedes, al final, consiguen que prendan en la sociedad algunas de las mentiras... –en la sociedad catalana–, algunas de las mentiras. Pero en la sociedad catalana. Ustedes no consiguen, porque no tienen su propio ecosistema comunicativo, que sus mentiras trasciendan de Cataluña.

Por mucho que hagan creer a algunos de sus seguidores, que sí, que trascienden; pues no, no trascienden. Hoy mismo, en la Unión Europea, se ha dado a conocer –y el señor Tremosa lo sabrá, porque él ha estado por el Parlamento Europeo, y sabe de política europea– el informe sobre los estados de derecho de la Unión Europea, hecho por la Comisión Europea. Menciona Cataluña. Lo saben: «Oh, menciona Cataluña. Una vez –una vez...» ¿Qué dice? «¿Presos políticos? ¿Represión?» No. ¿Saben qué dice? Dicen que los periodistas en Cataluña tienen graves problemas para informar y que son perseguidos. Eso dice. (*Alguns aplaudiments.*) Debería darles vergüenza, señores del ejecutivo catalán: debería darles vergüenza.

Igual que el otro día, disfruté... –y me lo perdonarán, viene a cuento, luego tendré que pasar páginas del discurso que llevo guionizado porque me salgo del guion–, el otro día disfrutamos, en Ciutadans, viendo a mi compañera Lorena Roldán en el Senado debatir con una señora de Esquerra Republicana. Y mi compañera Lorena Roldán le dijo a la señora de Esquerra Republicana que qué estaba diciendo de que la ONU había ordenado la puesta en libertad... –y hace así (*l'orador assenteix amb el cap*) la señora Marta Vilalta–, la puesta en libertad de los supuestos presos políticos. Que qué estaban diciendo. No, señora Marta Vilalta: no. Quien dijo eso fue un grupo de trabajo de la ONU que nosotros hemos conseguido destapar. Un grupo de trabajo no es un órgano de la ONU –no es un órgano de la ONU. (*Remor de veus.*)

Es un grupo de trabajo como tenemos otros aquí en el Parlamento. Grupos de trabajo para otras cosas, con unos cuantos diputados, que, por cierto, hemos descubierto que... –hemos descubierto, y escuchen–, hemos descubierto, por nuestra cuenta, preguntando a la ONU consultando en la transparencia de la ONU, no por el Gobierno de Cataluña, porque nos ha vetado la información, que ustedes daban 150.000 euros a ese grupo de la ONU en el año 2019, y que en el año 2020 han repetido esa donación de 150.000 euros.

Sí. Sí, desde Cataluña esa información no se la dan a mi compañera Susana Beltrán, pero resulta que esto está accesible, igual que lo que pagaron ustedes a los *lobbies* norteamericanos para presionar para la independencia, que no nos lo decían aquí, pero que nos enteramos por la transparencia de la Administración estadounidense, que ustedes meten dinero de todos los catalanes para estas cosas y luego mienten y dicen que la ONU ha dicho algo que no ha dicho, porque es un grupo de trabajo. ¿Y saben quiénes más ponen dinerito en el grupo de trabajo? ¿Saben quiénes más? El País Vasco y Quebec. El País Vasco y Quebec. (*Remor de veus.*) ¡Oh, qué raro! Un *lobby* separatista que se unta con dinerito. Y luego la señora Marta Vilalta dice..., (*l'orador assenteix amb el cap*) hace así, y la señora a la que se lo decía mi compañera Lorena Roldán, hace así: «Sí, lo ha dicho la ONU.» No, no lo ha dicho la ONU. Que se creen ustedes sus propias mentiras. Despierten –despierten–, señores.

Miren, esto... En definitiva, la legislatura del señor Torra ha sido un capítulo para olvidar en esta triste historia del *procés*. Entre el «*apreteu*» y el «*empenyeu*»..., els ha sortit un bunyol de legislatura.

El informe... Durante el mandato, el señor Torra no ha hecho nada por los catalanes, pero ha dado rienda suelta al despilfarro que los anteriores presidentes de la Generalitat también toleraron. ¿Y para qué? Pues para tener engrasada la maquinaria independentista. Lo hemos visto con los chiringuitos pseudoembajadas en el extranjero. Ya me he referido a la opacidad con la que ustedes se han manejado para untar al grupo de trabajo famoso de la ONU y luego poder decir que la ONU ha dicho algo que la ONU no ha dicho.

Y también tenemos otros ejemplos. Por ejemplo, el misterioso caso de la Plataforma per la Llengua. Que aquí en Cataluña se dedica a hacer viles denuncias y linchamientos públicos contra trabajadores muchas veces de origen extranjero que no hablan en catalán en su atención al público, y los linchan en las redes, la Plataforma per la Llengua. Y luego se ponen también a espiar a niños en los colegios. Pues ahora resulta que la Plataforma per la Llengua abre sucursal en Bruselas, señores –abre sucursal en Bruselas. Nosotros pretendemos desenmascarar lo que estamos convencidos de que está ocurriendo. Que parte de la faraónica vida del señor Puigdemont en su mansión de Waterloo la pagan a través de esta entidad que han abierto para eso en Bruselas. Porque ya me dirán sino de qué se ocupa la Plataforma per la Llengua catalana en Bruselas, que el catalán no es que se hable mucho en Bruselas. A lo mejor el flamenco, sí. Bueno, ya nos lo explican. Sí, ahora les veo comunicativos. Siempre que preguntamos estas cosas no conseguimos sacar agua clara. Pero ahora a lo mejor el señor Batet sale aquí y nos lo explica.

Lo mismo en Òmnium, entre comillas «Cultural», o lo mismo con la ANC. Todo ello entidades a las que se acaba desviando el dinero de todos los catalanes. Eso con la particularidad del desvío de dinero, y de la malversación, que fue condenada. Aquí tenemos estos famosos «*presos polítics*». Es qué utilizaron dinero de todos los catalanes para pagarse la fiesta independentista.

Pero es que tenemos los casos de corrupción clásicos, aquí. Los clásicos de Convergència siguen aquí. Sigue la malversación investigada judicialmente por la que Buch hizo pasar a un escolta de Puigdemont por asesor, sigue el señor diputado De Dalmaes investigado por desviar dinero de los fondos destinados a la cooperación internacional del tercer mundo, que acaban en Convergència i Unió. Sigue la señora Borràs investigada –según ustedes, por ser independentista; según nosotros y media

España, por los correos que hemos leído, es que estaba amañando los contratos con sus amiguetes. Lo normal. Yo soy la *consellera*, ya te doy a ti los contratos, has de hacerlo así y asá, y yo ya te pago con dinero público. Normal. Pero la persiguen por ser independentista. «Esta represión. El malvado poder judicial nos persigue por independentistas.» Bueno, nosotros hemos visto unos correos electrónicos. Y, bueno, pues... Mentiras, mentiras y más mentiras. El secretario de Deportes sigue imputado; un secretario general de la administración de deportes y aquí nadie dice nada. Ahí sigue.

Esquerra Republicana tiene fundaciones que dan trabajo a la señora Forcadell. Está presidida, la fundación donde trabajaba la señora Forcadell... –que se le dio, señora Capella, precisamente para que pudiera salir de prisión–, está presidida y dirigida por una dirigente de Esquerra Republicana y *exconsellera* y se ha llevado ya 13 millones de euros. También queremos saber ese dinero al céntimo en qué se aplica.

Y yo, ojalá hubiera tenido aquí al señor Torra, porque le hubiera dicho que sí, que se va, que se ha ido, pero que volverá. Volverá. Porque nosotros vamos a seguir investigando y auditando qué hizo durante su mandato. Y lo mismo que ha paseado por aquí el señor Jordi Pujol o el señor Puigdemont lamentablemente no puede pasear, pero vino aquí el señor Montilla –no puede pasear por aquí por Cataluña, me refiero, por el Parlament de Catalunya; «lamentablemente» digo, bueno, para él, pero lógicamente, también, porque es un huido de la justicia. Pero vuelven los presidentes a explicar sus desaguisados aquí. Vuelven, por cierto, por la Comisión de Afers Institucionals, no aquí a hacerles, digamos, un aquellarre nacionalista. No suelen venir para eso. Vienen allí y dan explicaciones.

El señor Torra se ha ido y le preguntaremos todas estas cosas que intenta tapar durante su mandato, igual que intentó tapar desde 2013 el señor Artur Mas. Porque nosotros tenemos informaciones que no nos han dado a nosotros desde 2013. De la actividad internacional están todos los *consellers*, desde el señor Soler para atrás, de Exterior, todos están ocultándonos la información de qué hacemos, qué se hace con el dinero de los catalanes en el extranjero.

Pero yo les digo, el señor Torra volverá porque va a tener que explicar las cosas. Y nosotros no vamos a parar hasta destapar el inmenso agujero negro que han creado ustedes con las cuentas de la Generalitat para sufragar toda la fiesta del *procés*. Es que a ustedes, señora Capella, les parece que todo es gratis. O sea, ustedes se creen que el dinero público, el dinero de todos los catalanes vale para gastárselo en sus fiestas, en sus chiringuitos en el extranjero. Siento que lo tengan que oír, pero es así.

El señor Torra se subió el sueldo en plena pandemia y ahora pretende irse por la puerta de atrás con su pensión y su chiringuito de expresidente. Miren, desde Ciudadanos hemos... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, señor Riera. Desde Ciudadanos hemos presentado una ley para eliminar las oficinas de los expresidentes, las oficinas y las paguitas de los expresidentes, porque en Cataluña es que tenemos presidentes que no duran ni dos años sin delinquir, como el señor Puigdemont y el señor Torra, y luego se van con paguita para toda la vida. O sea, dos años de legislatura, la acaban malamente y encima los catalanes les tenemos que pagar durante toda la vida una oficina y una pensión muy superior a la que cobran todos los catalanes. (*Remor de veus.*) Sí, señora Marta Vilalta. ¿Tampoco se lo han explicado? ¿Tampoco se lo han explicado? Se lo explico, se le explico yo. Los presidentes de la Generalitat, aunque hayan tenido dos años de ejercicio en el cargo, luego se jubilan con la pensión más alta posible, aunque sea solo de dos años, ¿sabe? Aparte del salario que siguen cobrando durante bastante tiempo después de ser presidentes de la Generalitat y aparte de la oficina que les montamos y que les pagamos todos los catalanes.

Pues miren, les digo una cosa. Ciudadanos va a intentar introducir en el próximo Pleno por lectura única una ley que acaba con todos estos privilegios económicos de los presidentes de la Generalitat, que les recuerdo que los últimos cuatro que

tenemos, cuatro presidentes de la Generalitat, el único exceptuado es Montilla, que vino aquí para explicar por qué estaba a sueldo del IBEX y estaba a la vez con la oficina abierta de expresidente, pero, bueno, eso es lo de menos... Pero luego tenemos a Jordi Pujol, tenemos al señor Puigdemont, tenemos al señor Artur Mas, tenemos al señor Torra, todos ellos con temas judiciales y todos ellos gastando dinero de los catalanes.

Bueno, ¿pues saben qué? Que en otras comunidades autónomas no tienen estos problemas con el respeto a la legalidad, pero en otras comunidades autónomas han decidido que no tengan privilegios los presidentes de las comunidades autónomas. Y le estoy hablando de la Comunidad Autónoma de Andalucía, le estoy hablando de la Comunidad Autónoma de Madrid, le estoy hablando de la Comunidad de Baleares, de Extremadura y otras más. Cataluña está manteniendo un privilegio indebido en favor de los presidentes de la Generalitat. Y nosotros queremos que ese dinero los catalanes se lo ahorren y vaya a paliar los efectos del Covid en nuestra sociedad y a afrontar esta crisis que nos va a pesar encima años. Y eso lo intentaremos meter en el próximo Pleno por lectura única.

Muy bien, el señor Torra... Les quedan solamente siete minutos de sufrimiento. (*Alguns aplaudiments.*) El señor Torra dijo que los eslovenos tuvieron claro lo que se estaban jugando, pero que llegaron al final con todas las consecuencias. ¿Saben, no, cuál fue el final famoso de los eslovenos? La guerra, la guerra con muertos. Pues eso al señor Torra le parecía la mar de normal, legitimar la vía de la guerra eslovena. Ustedes son un peligro para los catalanes –ustedes son un peligro para los catalanes. Ustedes lo son. Han aplaudido a detenidos por presunto terrorismo; se han hecho fotos con terroristas como Otegui, Bentanachs y Carles Sastre, el asesino famoso del señor Bultó, que le pegó una bomba lapa y lo destrozó.

¿Pero saben qué? Ustedes no representan en eso a Cataluña. Cataluña no es así, los catalanes no son como ustedes, la generalidad de los catalanes no es como ustedes: no tienen ni sienten ese odio cerval a España, no odian al resto de los españoles, no trabajan incansablemente solo contra España y para destruir España. Eso no representa a Cataluña, afortunadamente –afortunadamente. Ni el señor Fredi Bentanachs, ni el señor Carles Sastre, ni los CDRs que tiran cabezas de cerdo e incendian nuestras calles no representan a Cataluña; eso, afortunadamente, no es Cataluña, y Cataluña no se parece al radicalismo que ustedes representan, al radicalismo de sus discursos hoy aquí.

La Transición de 1978, que ustedes aborrecen, es una transición democrática ejemplar, que se estudia en el mundo, ¿saben? ¿Les recuerdo otra vez que hoy Europa ha mencionado una vez a Cataluña en el informe sobre estados de derecho y no ha sido por *presos políticos* sino que ha sido porque los periodistas aquí no puedan informar con libertad?, ¿se lo recuerdo otra vez, señor Batet?, ¿no? Vale... Bueno, es que a veces tienen ustedes que, ¡pum!, bajar repentinamente a la realidad y acordarse de qué es lo que está pasando en el resto del mundo, no en sus escaños y en sus despachos, en el resto del mundo, y lo que piensan los catalanes y lo que sienten. Esos catalanes que hoy no hemos hablado de sus asuntos sociales que llevaba mi compañera Noemí; esos, acuérdense de ellos a veces –acuérdense. Los catalanes no son como ustedes, no son tan radicales como ustedes.

Mire, yo me he reunido estos meses con muchísimas asociaciones, muchísimos empresarios..., están fritos ya. Los catalanes no comparten su odio por el resto de España, tienen ganas de que nos entendamos. Y nos podemos entender. ¿Le he mencionado antes el caso de la *consellera*, señor Tremosa? Y también le digo con usted..., mire que tenemos un concepto de usted de que la hiperventilación es poco, pero nos entenderemos; nos entenderemos en lo que sea favorecer a las pequeñas y medianas empresas y los puestos de trabajo de todos los catalanes.

Ustedes, ya sabemos que van a emplear todos sus recursos, como han estado intentando hacer, para destruir nuestras instituciones, para destruir a los jueces, para

destruir al rey. Ustedes, además han hecho una alusión que a mí siempre me interesa mucho; ustedes van como si fueran David contra Goliat: no es verdad –no es verdad, no es verdad. Ustedes no son oprimidos de a más de cien mil euros de sueldo anual, no lo son. Ustedes no son una autonomía sojuzgada; ustedes cuentan con 33.000 millones que administran a placer. ¿Sabe quién es..., dónde está la lucha de David contra Goliat? La lucha de David contra Goliat está en todos esos catalanes olvidados por ustedes y preteridos por los medios de comunicación que ustedes manejan con mano férrea. Todos esos catalanes de los que no se acuerdan: ellos son David y ustedes son Goliat.

Ustedes usan toda su potencia, todos los miles de millones que disponen para aplastar a una mitad de Cataluña, para ignorarles. A ustedes les importó tener el 47 por ciento de los votos en la legislatura de 2015, que la acabaron con un golpe de estado, porque el otro 53 por ciento les importaba un pito. Estábamos aquí todos, que representábamos este lado del hemiciclo a más personas, a más catalanes que ustedes, y les importaban un pito. Porque ustedes se creen sus propias mentiras y administran su dinero para eso: para chafar la disidencia. Sí, señores, para fomentar el odio a España, desde aquí, diciendo que esta condena de este señor que usaba los edificios públicos para hacer propaganda de sus candidatos en las próximas elecciones en periodo electoral..., decir que eso era libertad de expresión de ese señor forrado, que cobra más de cien mil euros al mes, por supuesto, y que ahora se va inhabilitado y tiene la vida resuelta. ¿Para qué? Para sojuzgar a más de la mitad de los catalanes a los que ustedes ignoran; para eso –para eso–, de eso se ha tratado.

Miren, nosotros no creemos que un sucesor de Torra, que a su vez sucedió a Puigdemont, que a su vez sucedió a Artur Mas, pueda conducir a Cataluña por la senda de la reconstrucción. No creo, visto lo visto, visto el discurso del señor Pujol, que trata a España de escorpión franquista, no creo que, de este Parlamento, con estos diputados que tienen este discurso, pueda salir alguien que pueda reconstruir Cataluña, después de todos los insultos que ustedes han dirigido contra España y contra más de la mitad de los catalanes. Nosotros no estamos por el bloqueo, no estamos por el cierre unilateral del Parlamento, como han hecho hoy: no al fraude de perpetuar artificialmente un Gobierno separatista en funciones, señor Aragonès, y sí al mecanismo legal para substituir al *president* Torra, de infausta memoria, que consiste en presentar candidaturas en el Parlament, *senyor* Torrent.

Y sí a que los catalanes decidan en las urnas el rumbo que ha de tomar Cataluña en convivencia, en unión para la reconstrucción de nuestra sociedad y de nuestra economía; sí a las elecciones ya; sí a unas elecciones cuanto antes, y espero que de esas elecciones salga un Gobierno unitario, moderado y sensato...

El president

S'ha acabat el temps...

Carlos Carrizosa Torres

...cosa que en los últimos años en Cataluña no hemos tenido.

Gracias, señor presidente.

(Aplaudiments.)

El president

I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; gràcies, president. Ja els dic que jo intentaré tindre un to una mica més constructiu, no?, perquè jo crec que es poden dir moltes coses, però no cal utilitzar aquest to que ens estava tensant i crispant a totes i a tots. Dit això, bona tarda a tothom.

Ja han escoltat, des de l'espai polític que jo represente, des de Catalunya en Comú Podem, des d'En Comú Podem, quin és el nostre posicionament sobre la sentència

del Tribunal Suprem que ha inhabilitat el president Torra –nosaltres ho hem dit, i jo crec que, a més, hem estat nítides. Independentment de la valoració que nosaltres fem de la trajectòria de Quim Torra com a president, que és per totes coneguda, nosaltres hem dit, i així ho creiem fermament, que és un president que no ha estat a l'altura del seu càrrec, doncs, independentment de la seua trajectòria, nosaltres creiem que la conseqüència jurídica ha estat desproporcionada i que, a més, és molt greu, i és molt greu en la mesura en la que afebleix el nostre autogovern i afebleix les nostres institucions democràtiques. Per tant, per nosaltres és important separar la persona de la institució.

Però permetin-me també que digui una altra obvietat, i és que ara tenim un govern en funcions, però la crisi, les crisis no estan en funcions, les crisis no descansen i, a més, estan ben actives. I jo els he de dir la veritat: crec que amb la situació que tenim estar quatre mesos amb un govern fracturat, amb un govern en funcions, amb un govern amb les capacitats limitades, doncs, no és la millor idea. Les eleccions que tindrem al febrer, després de 125 dies aproximadament..., jo crec que se'ns faran molt llargs, aquestos dies, se'ns faran molt llargs a la ciutadania i se'ls faran molt llarg, també, jo crec, a vostès en el Govern, malgrat aquesta treva o aquest pacte de no agressió que vostès han fet.

I això ens ho podríem haver estalviat; ens ho podríem haver estalviat si el president hagués convocat aquestes eleccions, i d'aquesta manera, doncs, hagueren preservat la institució i també li hauríem estalviat pèrdua de temps a la gent. Perquè, hi insisteixo, el Govern està en funcions però les crisis no estan en funcions.

I, clar, nosaltres ens preguntem: en aquesta situació, quina credibilitat té un govern en funcions per seure i donar resposta a la crisi industrial, per exemple, que estem patint, conseller? Quina autoritat, amb quina capacitat de negociació, vostè seu davant d'una empresa, d'una multinacional, i li diu que no pot marxar i que no pot fer fora a milers de treballadors i de treballadores? Estem parlant de mesos perduts per fer un nou pacte nacional per a la indústria a Catalunya, i tot això passa en un escenari en el qual els Vallesos, el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Penedès s'estan dessagnant directament, hi ha milers de llocs de treball que estan en joc, i, a més, ens estem jugant el futur de les comarques. I, la veritat, jo crec que això..., amb un govern en funcions, amb un govern que no estiga fort, que no estiga cohesionat, no tindrem capacitat de negociació davant les multinacionals, i dir-los clarament que no poden fer i desfer a la seua voluntat.

Un altre tema. Les entitats ens estan dient ara mateix que podríem acabar, malauradament, l'any amb un percentatge, amb una taxa de pobresa infantil que arribaria al 35 per cent –això són sis punts més que abans de la pandèmia. Si abans ja teníem unes xifres que eren preocupants, que eren angoixants, ara, directament, ja són desoladores. Què vol dir «pobresa infantil»? Doncs vol dir malnutrició, vol dir més malalties, vol dir molta probabilitat de fracàs escolar i, de ben segur, exclusió i manca d'oportunitats. Això vol dir que els estem furtant el futur als nostres infants, i que ara, fins i tot més que abans, el codi postal decideix quin serà el futur dels nostres fills i de les nostres filles. I davant d'aquesta realitat no pot haver-hi un govern fracturat i fent campanya permanent; davant d'aquesta realitat el que necessitem és una estratègia global de país que faça front a la pobresa. I també necessitem una cosa que per molt que vulguin vostès no podran fer, i és uns nous pressupostos per a Catalunya. Encara que vostès volguessin no poden, amb un govern en funcions, fer uns nous pressupostos. I davant la situació greu de crisi econòmica, de crisi social, serien necessaris.

Parlem també de la crisi sanitària. És cert que sembla que la situació de la pandèmia –no podem llançar les campanes al vol, està clar– s'estaria movent dins d'uns paràmetres d'una certa normalitat, un cert control, dins de la greu situació que tenim. Amb una Rt que està per sota de l'u, que està en un 0,90 –ja ho ha dit també abans el president–, portem set dies baixant, i després de quinze dies de l'inici del

curs escolar, doncs, hi ha aproximadament un 3 per cent de grups que estan confinats –això entrava dins de les previsions.

Però no ens podem relaxar, no podem tornar a arribar tard, igual que vam fer al Segrià, quan, a més, la gent de primària ens està dient que estan absolutament desbordats: no poden arribar als malalts crònics, estan atenant les tasques burocràtiques, estan fent el seguiment de la Covid, estan atenant a les residències, estan atenant a les escoles. I, a més, ens diuen una altra cosa: després de la morterada de milions que s'ha emportat Ferrovial *no estan fent la seua feina*. I això ens ho estan dient els professionals de primària.

I si parlem d'educació, ahir mateix davant del departament hi havia una concentració unitària de tots els sindicats reclamant més recursos per a la seguretat a les aules: demanen reduir ràtios, demanen reforçar els materials de prevenció i demanen també més claredat quan es confinen els grups. Per tant, més recursos per garantir la presencialitat, perquè, si no, no es garanteix l'equitat d'una activitat essencial com és el dret a l'educació.

I vostès saben –i a més jo crec que ho hem demostrat– que quan es tracta de fer front a les crisis sempre sempre poden comptar amb nosaltres, perquè considerem que ens hem de posar per damunt de les batalles partidistes i centrar-nos en les necessitats de la gent. Però deixe'm que sí que transmeta les nostres preocupacions davant les limitacions que té un govern en funcions. Un govern que no només és que està en funcions, és que està fracturat, i estem enmig d'una pandèmia, d'una crisi social, d'una crisi econòmica. I no podem perdre de vista tampoc una altra gran crisi que venim arrossegant, com és la de l'emergència climàtica. Fa pocs dies, els joves als carrers ens ho tornaven a recordar: probablement l'emergència climàtica serà la gran crisi, no només que tindrem com a país aquest segle, sinó que tindrem com a humanitat, i la resposta no pot ser tornar al que teníem abans de la crisi, la resposta ha de ser un canvi radical de model productiu i de model econòmic. Per tant, tenim moltíssima feina i estem perdent el temps amb aquest Govern en funcions que no sabem exactament cap a on ens vol portar.

Per tant, hi insisteixo, amb un govern en funcions amb capacitats limitades enmig d'aquest escenari, amb l'oportunitat perduda d'haver preservat la institució i d'haver convocat nosaltres mateixes les eleccions, i sense haver aprofundit en la via del diàleg i de la negociació per retornar a la política allò que és polític i que ara està intervingut pel poder judicial..., aquest és l'escenari en el qual ens trobem. I per això avui, doncs, malauradament, hem de tornar a parlar de la dinàmica de judicialització de la política que arrosseguem des dels governs del Partit Popular. Tenim... –això no és cap sorpresa ni cap novetat; de fet, jo crec que ho veiem, patint, no?, des de fa anys–, tenim un poder judicial, o, més ben dit, una cúpula del poder judicial, que ha jugat un paper jo crec que més que discutible en els últims anys; ha actuat més com un guardià de la unitat d'Espanya que com a defensor, com a protector de drets i de llibertats. Una cúpula del poder judicial, a més, amb una activitat absolutament descontrolada, que aplica el dret penal de l'enemic, com hem vist amb els dirigents independentistes que estan a la presó, i que alhora el que fa és protegir, és mantenir els privilegis de corruptes, de mafiosos, d'estafadors, fins al punt d'absoldre, com va fer ahir... –vam conèixer la notícia de Rodrigo Rato. Doncs aquesta gent la protegeix, mentre als altres, que qüestionen el sistema, el que fa és aplicar directament el dret penal de l'enemic. Per tant, una disfunció injusta que cada vegada més gent està veient.

I a més això passa mentre els membres del Consell General del Poder Judicial tenen des de fa dos anys el seu mandat caducat, i segueixen fent nomenaments. I tot això és gràcies a que el Partit Popular, doncs, està blindant-los i està evitant el seu relleu. Així que tenen directament la institució segrestada. Carlos Lesmes, que va ser director general de Justícia durant huit anys amb el Partit Popular, doncs, continua sent el cap dels jutges, i això no és anecdòtic, ni és casual; això respon sen-

zillament a una estratègia de «com que he perdut les eleccions, com que no estic al Govern, doncs arribe a través del poder judicial on no puc arribar a través de les urnes», sense més. Això és el que està fent el Partit Popular i això és el que està fent la cúpula del poder judicial. Ho hem vist una vegada més aquestes setmanes, quan Carlos Lesmes i la monarquia maniobraven en contra d'un govern de coalició democràticament escollit, i també un altre exemple: ho vam veure quan Ignacio Cosidó, el senador del Partit Popular, va dir que controlaria per la porta de darrere la Sala Segona del Tribunal Suprem.

Així que jo crec que hi ha una majoria en aquesta cambra que podríem coincidir en la diagnosi: tenim un problema gravíssim d'intervenció, d'intervencionisme del poder judicial. Ara, a partir d'aquesta situació, què fem? Jo crec que aquesta és la pregunta. Com actuem davant d'aquesta situació? Què fem per a canviar-ho? Quina és l'estratègia? Com ho solucionem?

Doncs bé, jo crec que no està ajudant en res, i ho dic sincerament, el que estan fent els partits independentistes. Crec que no està ajudant en res. I què estan fent? Doncs, és posar tots els poders de l'Estat en el mateix sac. Estan fent això. Estan fent això, i a més estan dient que Espanya és Turquia. Abans hem escoltat el president Torra: «Espanya és Turquia.» Doncs no. Ho podran dir cinc, vint i vint-i-cinc vegades. Espanya no és Turquia.

Per tant, vostès estan jugant a una confusió que els beneficia, però que jo crec que no ajuda a resoldre el problema, i que no respon a la realitat. Vostès ho embolcallen tot, ho posen tot sota el paraigua de l'Estat i amaguen que hi ha diferents poders en conflicte dins del mateix Estat, que actuen amb lògiques diferents. No és el mateix un poder judicial segregat per la dreta i per l'extrema dreta, que un govern central de coalició entre el Partit Socialista, Unidas Podemos i En Comú Podem. No és el mateix. No és el mateix el que fa el Partit Popular que el que fa a Podemos. Tampoc és el mateix.

Per tant, jo crec que aquesta confusió a la que massa sovint vostès estan jugant no deixa veure el que està passant, i és el que he dit, que hi ha un conflicte entre els diferents poders de l'Estat. És el que veiem quan Lesmes fa discursos jo no sé si dir «patriòtics» o «*patrioters*» a les noves promocions de jutges; és el que veiem quan Felip VI voreja la legalitat constitucional, i és, com he dit abans, quan la corona, quan la monarquia i el poder judicial s'associen per maniobrar en contra d'un govern escollit democràticament a les urnes.

I, a més, sense dubte, un dels problemes que tenen els poders fàctics amb aquest Govern de coalició és que té la voluntat clara d'avançar en la resolució del conflicte entre Catalunya i Espanya, per vies acordades, a través del diàleg, a través de la negociació. Ara bé, la resposta a la politització de la justícia no pot ser, hi insisteixo, ni confondre-ho tot, com fan vostès en massa ocasions, i tampoc s'ha demostrat útil la via de la confrontació. Jo crec que ben al contrari. De fet, ha contribuït a la judicialització de la política, i s'ha donat la paradoxa, doncs, que ara mateix les togues tenen més poder i més capacitat d'influència sobre la política catalana, posant i traient presidents. Així que aquesta via, doncs, jo crec que només ha generat impotència, només ha generat frustració i no ha servit ni per renovar la cúpula judicial ni per avançar nacionalment.

I per això, si hi ha una via per canviar aquesta situació, doncs, és treballar amb acords amplis amb altres forces, amb altres forces de Catalunya i amb altres forces de l'Estat. S'ha de fer per renovar la cúpula del poder judicial, però també s'ha de fer..., i de fet també vull celebrar que la setmana passada Junts per Catalunya i Esquerra Republicana signaven un manifest per la renovació de la cúpula judicial i per posar de relleu la inconsistència, diguem-ne, la situació antidemocràtica que s'està vivint per la manca de renovació d'aquests òrgans que tenen el mandat caducat, però és cert que aquesta col·laboració, per dir-ho d'alguna manera, ha seguit anecdòtica, ha seguit una excepció.

Pensem quantes coses podríem haver tirat endavant aquesta legislatura i quantes se'ns han quedat al calaix perquè vostès directament han decidit que no volien acordar i que no volien negociar. Perquè malauradament pels catalans i per les catalanes aquesta legislatura ha estat una legislatura on no s'ha avançat ni un mil·límetre, i no són paraules meues, són paraules del president Torra de fa dos dies: «No s'ha avançat ni un mil·límetre.» Aquest Govern ha suposat pràcticament una legislatura perduda. I és cert que ha segut, doncs, una legislatura anòmala, difícil, que ha estat marcada per una situació d'excepcionalitat, però només cal recuperar els discursos del president Torra als debats de política general per veure quines han estat les seues prioritats. De fet, eren molt semblants a les de Junts pel Sí, aquella llista única entre Convergència i Esquerra Republicana.

I ha estat perduda nacionalment, però també socialment. Nacionalment, ho hem de veure: ara mateix tenim un govern en funcions, tenim l'autogovern més afeblit i tenim les institucions més afeblides. I a més també vull treure un tema amb relació a aquest. I és que els darrers dies hem hagut d'escoltar el president Torra dir que l'autonomia era un obstacle, era un problema per arribar a la independència. Jo crec que és fort que tot un president de la Generalitat faça aquesta afirmació, no? Gairebé ens va vindre a dir, doncs, que el Parlament i el Govern de la Generalitat, doncs, no serien per a res.

Per nosaltres aquesta afirmació és greu. És greu per un costat, perquè és menys-tindre tota la gent que s'ha deixat la pell, que s'ha deixat la vida, que ha lluitat per l'autogovern de Catalunya, però també és greu perquè considerem que dona ales als enemics de Catalunya. Les institucions de Catalunya, l'autogovern de Catalunya té limitacions? I tant! Hem d'avançar en reforçar l'autogovern, en eixamplar-lo? Clar que sí. Ara bé, fer aquesta afirmació vindria a dir alguna cosa així com que és millor tindre la Policia Nacional que els Mossos d'Esquadra, que la renda garantida de ciutadania no serveix per a res o que tampoc ens valdria l'escola pública catalana, que tant de bé, per exemple, ha fet per la immersió lingüística. Per tant, nosaltres considerem que aquest discurs de que les institucions catalanes i l'autogovern de Catalunya és un obstacle per arribar a la independència, doncs, és un discurs que considerem que trenca els grans consensos que tenim des del catalanisme i com a país i que, a més, és un discurs perillós.

I socialment –socialment– tampoc hem avançat com hauríem d'haver-ho fet. Quan encara no havíem sortit de la crisi de 2008, doncs, ens trobem amb una nova crisi que torna a ensorrar-ho tot.

Un informe recent de l'Associació estatal de Directors i de Gerents de Serveis Socials ens diu –fa pocs dies que ha sortit aquest informe– que Catalunya i Madrid es troben a la cua en inversió social, en despesa social per habitant, un 10 per cent per sota de la mitjana espanyola. Són territoris rics, però que en canvi estan trencats per la pobresa i per la desigualtat. I el mateix informe també diu que l'absència de pressupostos generals de l'Estat el que fa és il·lustrar la tendència de recuperació de despesa social, fins i tot posant en risc els serveis públics.

Tampoc hem avançat en la reversió de les privatitzacions de la sanitat, en la desmercantilització de les residències. Tampoc hem canviat el nostre model productiu. De fet, ara ho estem pagant encara més; continuem sent molt dependents del turisme i de la construcció. No hem avançat en renovables...

I és cert que sí que vam aconseguir una cosa, que és sortir de la pròrroga pressupostària de 2017. Ara sembla molt llunyà, però només fa cinc mesos. Però, si no ens arribem –i això el vicepresident Aragonès ho sap bé, i bona part del Govern ho sap bé– a entestar en tindre uns pressupostos, ara mateix no en tindríem i estariem encara en la pròrroga de 2017, perquè quan vam començar a negociar-los, farà poca cosa més d'un any, vostès, el Govern, ja anaven... –com dir-ho?–, embolicats en les seues picabaralles i hi havia un sector del Govern, doncs, que no tenia cap interès en tindre aquestos pressupostos. Per tant, veiem que en aquells moments les prioritats

eren unes i ara jo crec que continuen sent les mateixes, que no són, doncs, gestionar ni cobrir les necessitats de la ciutadania.

I tanmateix que nosaltres ens vam entestar, i que teníem pressupostos, i que vam sortir de la pròrroga, i que jo crec que, òbviament, i ho hem dit, no eren els pressupostos que nosaltres haguéssim fet si estiguéssim al Govern, però que crec que tenien algunes millores que eren importants i que eren necessàries, doncs, una vegada més, i avui ho hem pogut tornar a constatar, el president Torra... L'hi vaig dir al debat de política general i avui ho ha tornat a fer. Doncs, hi insisteixo, eh?, malgrat que nosaltres vam fer que Catalunya tingués pressupostos, malgrat que som una força antirepressiva, malgrat que estenem la mà per lluitar contra les crisis, malgrat que hem fet moure el Partit Socialista en el tema de Catalunya, que tenim una taula del diàleg, que estem fent avançar la reforma del Codi penal..., malgrat tot, insisteixen en fer-nos quedar com si fórem els dolents de la pel·lícula. Però també els dic: ens és relativament igual.

Vull dir, entenem que forma part del seu discurs, però nosaltres tenim clar que el país té altres preocupacions que són bastant més greus, bastant més importants que retrets estèrils, que retrets inútils, que semblen més cosa de polítics, i ho dic en el sentit negatiu de la paraula. Crec que hi ha determinats retrets que no serveixen per sumar, que no serveixen per construir i que no serveixen, per descomptat, per poder avançar. Per tant, a nosaltres no ens voten ni ens paguen per dedicar-nos a les picabaralles entre partits; a nosaltres ens paguen i ens voten per treballar pel país i amb aquesta voluntat és amb la que venim aquí.

Perquè, a més, estem convençudes que Catalunya és un gran país; és un país que, a més, se n'ha sortit de moltes; és un país que ha estat referent per a moltíssimes de nosaltres, que ha atret talent, que hi ha gent diversa, gent creativa, oberta al món, innovadora... Però s'ha de dir que ara mateix, almenys nosaltres ho veiem així, el país està desubicat, hi ha desorientació. O siga, estem al final d'un cicle, el procés s'ha acabat, vostès el volen estirar, i el volen estirar senzillament per seguir mantenint-se en el poder, però això ja no genera canvi. Hi ha desorientació, hi insisteixo, i per això per nosaltres és important parlar de futur, però sobretot és molt important parlar de present. I, a més, diré: és important parlar, però sobretot és important actuar, perquè, com he dit al principi, tenim un govern en funcions, però les crisis no estan en funcions.

I per això jo demanaria que prou ja de grans paraules, de relats èpics i sobretot també d'amagar els errors propis. Els altres en tenen? Oh i tant! I ho sabem, i ho diem, i ho denunciem, i només cal escoltar-nos: judicialització de la política, clavegueres de l'Estat, que ara tornen a sortir amb el tema Kitchen, el creixement de l'extrema dreta i de Vox, una monarquia corrupta, un Partit Socialista que massa vegades té por de mirar a la seua esquerra... Clar que hi ha problemes, i hi ha problemes a tot arreu. Però això no ens hauria de fer tapar els errors propis. Perquè, a més, quan es parla d'autocrítica, vostès sempre diuen que n'han fet molta. «Hem fet molta autocrítica.» I jo em pregunte: «De què serveix l'autocrítica si volen tornar a ensopegar en la mateixa pedra.» De què serveix l'autocrítica? O siga, ara vostès volen tornar a caure en l'èpica del plebiscit i en l'èpica de superar el 51 per cent. Ara, també és cert, no sabem per a què. De fet, diria que no ho saben massa bé ni vostès.

Mirin, ahir estava escoltant –crec que va ser a ahir, sí– la tertúlia de Catalunya Ràdio, i deia el senyor Sabrià: «No volem caure en el simbolisme.» I li preguntava la Laura Rosel, la directora del programa: «El president Torra ha dit que les properes eleccions seran plebiscitàries. Això no és simbolisme?» I deia el senyor Sabrià: «Jo no he parlat de plebiscit.» Per tant, aquí ja veiem que hi ha alguna cosa que no quadra, perquè aquest és ara mateix el Govern en funcions que tenim a Catalunya i teòricament és el que volen repetir.

Però seguia la tertúlia, perquè era apassionant, de veritat. Continuava la tertúlia, deia el senyor Batet: «Hem de superar el 50 per cent, i això ha de ser vinculant i ha

de tindre efectes polítics.» Oi? Venga. I aleshores deia el senyor Sabrià: «Hem de superar el 50 per cent, però això no vol dir ni que siga la definitiva ni que tinguem la independència.» *Vamos*, no? Això és el que vostès volen plantejar per Catalunya, dubtes i incertesa. Ahir mateix al matí, o siga, no cal anar molt més lluny.

Per tant, ara mateix anem escoltant que vostès volen superar el 50 per cent, aquest és l'objectiu. Vull recordar, un objectiu que és electoral, que no és un objectiu de país, perquè així se suposa que això els legitimaria, o almenys un sector és el que pensa, per repetir la via unilateral. I clar, i jo em pregunte, de veritat que tornen a estar en el mateix punt? Per què volen insistir en l'error? Per què? És que és incompreensible. Doncs a mi l'única resposta que em ve al cap és perquè potser, doncs, no tenen molt més a oferir. Clar, perquè aquí no es tracta de si un és independentista o no, jo crec que aquí es tracta d'assumir que Catalunya és plural i de tindre un projecte per al conjunt dels catalans i de les catalanes, independentment de si són independentistes o no. Però clar, després de tantes expectatives frustrades, només poden oferir, per un costat, la suposada unitat de l'independentisme, que no entraré a valorar, però que crec que és evident que des de la tardor de 2017, doncs, aquesta unitat no existeix –ho direm així–, i l'altra cosa que poden oferir és marcar-se un objectiu com el de superar el 51 per cent, hi insisteixo, que és un objectiu electoral, però no és un objectiu de país.

Així que davant la seva èpica del tot o res, davant l'èpica buida que jo considere que ja no té el potencial de canvi, doncs, jo avui aquí vull reivindicar una esperança. Una esperança que potser és més modesta, que potser és més humil, però que jo crec que serveix més per transformar la vida de la gent, i que va d'avançar en el terreny nacional, social i econòmic. I soc plenament conscient que ara mateix, perquè, a més, així m'arriba i així m'ho diuen, ara mateix hi ha moltíssima gent a Catalunya que està resignada, que està trista, que no sap cap a on va la cosa, i que es pensa que després d'aquestes eleccions tornarem a estar igual, que seguirem sent un país cada vegada més esgotat i sense perspectives. Però jo vull dir –i hi vull insistir–: no és cert. *O sea*, jo estic convençuda que les coses poden canviar. I, a més, és que jo crec que el Govern central és un bon exemple de que les coses poden ser diferents. Amb les seves limitacions, sí, i tant, ho reconec, i perquè com no volem que aquestes limitacions ens segueixin marcant el camí, nosaltres el que volem és a les properes eleccions ser més, tindre més força i poder anar més de pressa. Així és.

Per tant, clar que tenim les nostres limitacions, però estem demostrant des del Govern central que hi ha coses que es poden fer diferents. Pensem per un sol moment quina resposta estarien donant un govern del Partit Popular, de Ciutadans i Vox a la crisi que tenim ara mateix. Pensem-ho per un segon. Doncs jo crec que ja els asseguro que ni s'allargarien els ERTOS fins al 31 de gener, com vam fer ahir, ni hi hauria pròrroga de la prohibició dels desnonaments per causa Covid, ni s'allargaria el bonus social. Coses tan bàsiques com aquesta.

Per tant és una realitat que les coses poden canviar, és una realitat que podíem tindre una llei per regular el preu de lloguer, és una realitat que podíem tindre un govern central que prengués consciència del conflicte entre Catalunya i Espanya, que oferís solucions polítiques i avancés en la reforma del Codi penal, i que a més entengués que la situació dels presos i les preses polítiques és un obstacle –no només ja és un tema humanitari i legal, sinó que a més també és un obstacle per poder avançar en aquesta solució. És una realitat que tenim una oportunitat per fer uns pressupostos generals de l'Estat que siguin progressistes, que siguin expansius. Avui mateix, ja ho han dit vostès, hi ha hagut un anunci per part del Govern central, un anunci que és important, i que a més em consta que des del Departament d'Economia s'ha reconegut la seua importància, que és que el Govern central suspèn les regles fiscals, la regla de despesa per a 2020 i 2021. Clar que es poden fer les coses diferents. No, no em miri així, senyor Pujol, perquè resulta que amb el Partit Popular el que tindríem són retallades. No és suspendre les regles fiscals, d'això va –d'això va.

O siga, és una realitat que tenim una força republicana que està al Govern central que fa el que pot fer, però que com a mínim està denunciant la corrupció de la monarquia, i que tenim ciutats tan importants com Barcelona, com València o com Cadis, que estan governades per forces republicanes. I és una realitat que el moviment feminista ha avançat al carrer, ha canviat vides, ha canviat consciències, i que ara des de les institucions hem de seguir avançant amb una llei en contra de les violències sexuals, també eliminant l'escletxa salarial, i tanta feina que tenim per fer. I també és una realitat que les vies que defensàvem en solitari, hi insisteixo, des d'En Comú Podem, com la reforma del Codi penal, van prenent forma i acabaran en breu culminant-se.

Per tant, alguns diuen que és el mateix tindre un govern del Partit Socialista, d'En Comú Podem i d'Unidas Podemos que el de Mariano Rajoy. O siga, és que és increïble. No és el mateix. Per molt que a alguns els hi agradaria que fora el mateix, és que no és el mateix. Igual que no és el mateix que els metges residents cobrin un sou just i no treballen més de quaranta-vuit hores a la setmana o no ho facen, que és el que estan reclamant. No és el mateix que el personal que neteja els hospitals, que també s'està jugant la vida, tinga una gratificació com metgesses i infermers o no el tinga, que és el que estan reclamant.

I el mateix passa amb les famílies que no poden tindre cura dels seus avis i de les seues àvies, doncs o perquè estan treballant, o perquè no caben al pis o perquè la vida és molt complicada. Jo crec que aquestes famílies tenen el dret de saber que la seua gent està ben atesa, està ben cuidada, i que passen els darrers anys de la seua vida d'una manera digna i també feliç, perquè la gent gran, que sembla que al final s'ha de conformar amb un llit i amb un plat calent, també té dret a ser feliç. I jo crec que és responsabilitat nostra, de totes, que tots aquells que han fet possible que nosaltres estiguem aquí, que ens ho han donat tot, doncs ara nosaltres també els ho donem tot.

Jo crec que tampoc és el mateix retindre el talent, ser pioners en vacunes, en investigació en contra de les malalties o estar a la cua i que marxen els millors investigadors.

I acabo, i ho faig, hi insisteixo, com he dit abans, dient que el Govern està en funcions i les crisis no ho estan. I a més ho faig reivindicant l'èpica de les causes comunes, dels acords, de la cooperació i dels valors republicans. Per això estem aquí, per fer realitat l'esperança.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. El president Quim Torra és el president de la Generalitat de Catalunya, perquè així ho va decidir aquest Parlament. En aquest moment li manifestem i li fem arribar tot el nostre suport i solidaritat davant la repressió de l'Estat, un estat que inhabilita drets civils i polítics de tots i totes. Lladres de Bankia i màfia monàrquica en llibertat, independentisme entre reixes, a l'exili o inhabilitat.

El president Torra sap que no hem compartit ni compartim la política del seu Govern. Hem criticat i critiquem que el seu relat independentista, que els seus pronunciaments declaratius de defensa de l'autodeterminació i de resistència davant l'Estat, com el seu discurs d'avui mateix, no s'hagin traduït en fets i que la praxi del seu Govern els hagi contradit sempre o gairebé sempre. Ni restitució, ni constitució. I lamentem, lamentem molt, que la sentència de la seva inhabilitació s'hagi acatat de manera humiliant i sense cap forma de dissidència democràtica.

Ens trobem, evidentment, davant d'una macrocausa judicial contra l'independentisme, basada en una persecució política que té com a objectiu impedir l'exercici del dret a l'autodeterminació. Per això, seguim i seguirem exigint la llibertat de tots els presos i preses polítiques, el lliure retorn de les exiliades i l'amnistia de les gairebé *tres mil*, tres mil persones represaliades. I reiterem la defensa del legítim exercici del dret a l'autodeterminació com a via necessària per a la ruptura amb un règim monàrquic corrupte i triturador de drets fonamentals i com a via necessària i imprescindible per construir uns Països Catalans que no deixin ningú enrere.

Abans que l'Estat espanyol hagi publicat al BOE el cessament del president Quim Torra, el Govern ja ha convocat el Consell Executiu i rellevat el president. I el DOGC ho publica sense esperar ni que el Tribunal Constitucional es manifesti sobre el recurs presentat pel president Quim Torra i sobre les mesures cautelars de suspensió de la seva inhabilitació. Jugada mestra, una nova jugada mestra d'un autonomisme absolutament aplanat, agenollat davant l'Estat, d'un estat que considera que els vots dels catalans i catalanes ja no valen. Així arriben Junts per Catalunya i Esquerra a l'aniversari de l'U d'Octubre. Nosaltres no fem nostre aquest acord del Govern que redueix la resposta a la inhabilitació a un tràmit burocràtic. Tot plegat és una mostra més que davant hi ha un estat sense escrúpols, però res que no sabéssim amb anterioritat. Si hem arribat a aquesta situació sense rumb ni estratègia compartida i amb cap altre horitzó institucional que un pacte de transició en el millor dels casos, acatant la sentència entre els dos partits de Govern, és per la incapacitat d'aquests dos partits, precisament, de treballar per una estratègia compartida amb la resta d'agents polítics i socials del país.

Nosaltres ho hem intentat fins al final, amb propostes, asseient-nos a totes les reunions i ho seguirem fent. En les darreres setmanes, la CUP hem fet tots els esforços possibles per a un acord independentista de confrontació democràtica davant la inhabilitació del president Quim Torra. No ha estat possible; vostès han optat per un acord de govern autonòmic acatant la sentència.

Aquesta legislatura va començar amb repressió, amb el 155 i amb unes eleccions convocades pel Govern de l'Estat i amb la renúncia a l'exercici dels drets civils i polítics dels diputats i diputades a la presó i a l'exili, i acaba amb unes eleccions actives pels tribunals espanyols i amb un president inhabilitat, el tercer. I amb una repressió creixent, sense aturador amb 2.850 encausades i encausats i amb els cent quaranta desnonaments que va patir Barcelona la setmana passada i que van en augment aquesta setmana; amb un Parlament sense cap sobirania i continuadament interferit pel Tribunal Constitucional pel que fa als seus debats i pronunciaments sobre la monarquia o sobre l'autodeterminació, amb un estat ancorat en la repressió i sense solucions democràtiques al conflicte, amb Partit Popular i Ciutadans atiant el foc de la repressió i de la vulneració de drets, i amb el PSC, PSOE i comuns i Podem governant a l'Estat en mans del règim, sense respostes a l'autodeterminació ni a l'amnistia.

Fracàs absolut de Junts per Catalunya i Esquerra. Un govern impotent, incapaç davant l'Estat i el capital. Cap progrés en l'autodeterminació. Cap recuperació de sobirania sobre el territori ni sobre les infraestructures, serveis i recursos bàsics del país, i una política econòmica i social que aprofundeix en les desigualtats, la precarietat de les més vulnerables i l'empobriment de la majoria, així com l'augment i agreujament de la crisi climàtica. Fracàs de la seva aposta principal en aquesta legislatura, la gestió de l'autonomia i el diàleg amb l'Estat; cada cop menys autonomia i un fals diàleg sense cap horitzó real de negociació i sense resposta de resolució democràtica del conflicte que contempli l'amnistia, la fi de la repressió i l'autodeterminació. Aquest és el balanç del seu Govern i d'aquesta legislatura. Aquesta és la fi del processisme. Efectivament, som en el punt zero i ens cal foc nou, començar un nou cicle de lluita i de sobirania, de mobilització, de desobediència civil i de confrontació amb l'Estat; una nova estratègia per exercir l'autodeterminació, un nou embat

per a forçar l'Estat a una resolució democràtica del conflicte que inclogui l'exercici de l'autodeterminació, la fi de la repressió, l'amnistia i la garantia de tots els drets socials, civils i polítics; una resolució que pugui ser ratificada lliurement i democràtica a les urnes.

Demà és l'1 d'octubre i de l'experiència de l'U d'Octubre n'hem après que la independència no arribarà de la llei a la llei, sinó d'una revolta popular. Per tant, és molt important que la institució continuï treballant en el marc del conflicte amb l'Estat espanyol i que, a la vegada, generi espais on bastir estratègies compartides amb els moviments populars, perquè el moviment independentista és el moviment amb més potencial per ser un motor de canvi social, polític i econòmic en el nostre país; el que avui té més capacitat per a tombar una monarquia corrupta, d'impugnar les elits econòmiques que ens empobreixen, per a combatre el feixisme, per enxarrar totes les lluites pels drets socials, civils i polítics en un projecte democràtic compartit.

Quan Junts per Catalunya i Esquerra Republicana assumeixen aquesta sentència, perden la darrera oportunitat d'aquesta legislatura per a rebellar-se contra l'Estat absolutament antidemocràtic que destitueix presidents i governs electes pel fet de posar urnes i exercir drets civils i polítics. La sentència podria haver servit per plantar-nos i convocar grans mobilitzacions en aquestes dates tan assenyalades. Però no, aquest Govern no assumeix els compromisos electorals que el van portar a governar, que no eren altres que fer efectiu el mandat popular del referèndum de l'U d'Octubre.

I la resposta a tot això requereix un gran acord nacional i polític, un gran acord social. És la nostra proposta sobre la qual construir una nova unitat d'acció de l'independentisme, que amb els aprenentatges de l'1 i el 3 d'octubre, de les mobilitzacions contra les sentències del Tribunal Suprem, ens condueix a l'embat definitiu amb l'Estat i a guanyar la nostra llibertat.

Davant la inevitable convocatòria d'eleccions anticipades, des de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent ens comprometem a treballar per posar sobre la taula propostes que donin resposta a la crisi socioeconòmica i sanitària, fiscalitzant les polítiques del Govern en funcions quan calgui i teixint una alternativa per recuperar la credibilitat perduda del projecte independentista amb una agenda de ruptura amb el règim del 78 i construint la millor candidatura i la millor proposta política per fer front a l'actual context.

Ara ens cal respondre davant la vulneració de drets i plantar cara a l'Estat, sortint als carrers de barris, viles i ciutats per fer front a l'ofensiva d'un estat espanyol repressor que imposa, mitjançant els tribunals, allò que no pot guanyar a les urnes. Volem que aquest nou episodi de la repressió de l'Estat sense una resposta institucional digna per part de l'independentisme sigui el darrer capítol d'aquesta caiguda lliure en la qual estem instal·lats des del 2017.

Per això, la CUP es compromet a presentar i impulsar una proposta de país perquè comenci la remuntada, acompanyada d'un seguit de passes per posar punt i final al dol i donar el tret de sortida, d'una vegada, a un nou projecte de confrontació democràtica per fer allò que no vam saber fer prou bé ara fa tres anys, i que, ara sí, tornarem a fer amb determinació, encert i fins a les darreres conseqüències. Una proposta que doni resposta en clau independentista, però també en clau social, degut a la situació de crisi que s'ha agreujat en els darrers anys i fruit també de la crisi sanitària, evidentment. Responent a l'ofensiva repressiva de l'Estat, però proposant un projecte polític que basteixi una alternativa al que hem viscut en els darrers anys. Defensant una distribució justa de la riquesa, una economia al servei de la vida, un habitatge i un treball digne per a tothom; pa, sostre i treball. Dret a la salut, a l'educació i a la cultura sense desigualtats. Defensant el territori de l'especulació i de la destrucció. Per cert, continuaran malbaratant diners públics en el projecte ja fracas-

sat de Barcelona World, el que sembla que va camí de ser el projecte Castor del Govern català?

Cal que avui sigui l'inici d'un punt d'inflexió. Nosaltres així ho entenem i en això treballem. Cal recuperar la iniciativa política i la illusió des d'ara mateix. I cal que les properes eleccions siguin un plebiscit dins l'independentisme. Haurem de triar entre més autonomisme i claudicacions, i un independentisme, el que la CUP proposa i amb el que ens comprometem, de lluita, de combat, de sobirania i sense claudicacions. Perquè vostès, Junts per Catalunya i Esquerra, ens estan parlant de superar el 50 per cent dels vots. Per això també, Junts per Catalunya parla, en alguns moments, de plebiscit. I la pregunta és: i quan el superem, aquest 50 per cent, què pensen fer? Què farem? Tornaran a fer el mateix? Acatar l'Estat i gestionar l'autonomia com han fet amb la inhabilitació del president Torra? Per tant, també caldrà triar entre seguir com fins ara o fer les coses diferent, iniciar un altre cicle polític definitiu per a l'autodeterminació i els drets de totes. Nosaltres proposem, evidentment, aquesta segona opció i amb ella ens comprometem.

I per això, aquí i ara, diem que som l'alternativa. I assumim aquest repte amb responsabilitat, i illusió, i disposats i disposades a encarar el nou embat amb totes les conseqüències. I via fora, que tot està per fer i tot és possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Dividiré mi intervención en dos partes; una primera para analizar lo ocurrido estos últimos días, y luego dibujaré escenarios de futuro.

Vamos con la primera parte. Yo he llegado a la conclusión de que, en estos últimos días, se analiza lo que ha pasado sobre sesudos análisis jurídicos, políticos, cuando en realidad el asunto es muchísimo más sencillo. Desobedecer a una junta electoral por una pancarta es un comportamiento preadolescente, sin más. Preadolescente. Mi hija de cuatro años tiene más madurez que muchos de ustedes. Yo no le he explicado a mi hija lo que es una junta electoral –Dios me libre, pobrecilla–, pero estoy absolutamente convencido de que le explico el episodio de la pancarta y lo entendería perfectamente, porque es exactamente lo mismo que cuando le digo: «Cariño, recoge los juguetes.» Y ella, a regañadientes, recoge los juguetes. Pues aquí es exactamente lo mismo. Una junta electoral, que es un organismo creado para regular este tipo de cosas en democracia, les dice que retiren una pancarta. Pues retiren la pancarta. ¿Tan difícil era entenderlo? Mira que se lo ponen sencillo.

Aun así, reconozco que, dándole unas cuantas vueltas a mi teoría del preadolescente, asumo que presenta algunas carencias. Y es que he leído que el señor Quim Torra va a cobrar una pensión vitalicia de 92.000 euros al año, de lo cual he concluido que preadolescente tal vez, pero tonto no. Tonto seguro que no. Curiosa manera tenemos en España de represaliar: 92.000 eurazos vitalicios al año, menuda crueldad la nuestra en España. Tanto es así, que exijo solemnemente al Estado español ser represaliado exactamente igual que el señor Quim Torra. Es más, anuncio que, si el Estado me pone una pensión vitalicia de 92.000 euros, hoy mismo entrego mi acta parlamentaria, me dedico a la *dolce vita*, que el cargo este que tengo no me da más que disgustos y necesito un poco de tranquilidad. En definitiva, déjese ya de victimismos, que aquí nos conocemos todos, señoras y señores; nos conocemos todos.

Así que, ventilado este primer asunto, vayamos a lo realmente importante, que es el futuro. Quiero reiterar hoy aquí el compromiso de nuestro partido para ser capaces de poner a disposición nuestros diputados, a disposición de la cámara y a disposición del resto de formaciones políticas, para desbloquear la situación política en

Cataluña. Hay que hacerlo con generosidad, sin permitir que ese trámite se acabe convirtiendo en un mitin electoral para nadie, todo lo que sea avanzar para dar la voz de nuevo a los catalanes en las urnas, cuanto antes mejor, tendrá nuestro apoyo. Ahí nos van a encontrar siempre.

Quiero finalizar también trasladando un mensaje de esperanza a millones de catalanes que hoy sienten un bochorno infinito al ver imágenes de otros catalanes tirando cabezas de cerdo a la policía, destrozando mobiliario urbano en espectáculos absolutamente dantescos, jaleados por la pandilla de gobernantes más inepta que hemos vivido en la historia de Cataluña. Quiero trasladarles a todos que saldremos adelante, y saldremos adelante porque los catalanes y el resto de españoles hemos superado cosas incluso peores. Y lo hemos hecho desde la concordia, siempre desde la concordia. Son buenos días estos para explicar la diferencia entre concordia y apaciguamiento.

El apaciguamiento consiste en ceder y agachar la cabeza frente aquel que incumple la ley, un tratado internacional o lo que sea. De hecho, es una historia muy vieja, ha ocurrido muchísimas veces. Esta teoría profundamente equivocada de que, agachando la cabeza ante el que incumple la ley, el otro pues bajará un poco la tensión. Es exactamente al contrario. El apaciguamiento siempre envalentona al que incumple la ley o incumple un tratado internacional. Por increíble que parezca, el apaciguamiento ha sido la técnica que ha utilizado todo este tiempo el Partido Socialista. Hoy el señor Iceta no está aquí, y me parece muy mal. Yo creo que no es por los motivos que él ha aducido. Creo que se siente incómodo en un debate porque él nos trasladó a nosotros y a toda la opinión pública catalana que, con su teoría del apaciguamiento y la distensión, todo esto se convertiría en un balneario de paz y amor, y que seríamos capaces de pacificar la situación catalana. Pues menos mal que ha conseguido pacificar la situación de la política catalana. Pero por increíble que parezca, aunque el apaciguamiento nunca funcione, siguen insistiendo en él, siguen insistiendo defendiendo la necesidad –dicen ellos– de blanquear delitos pasados con indultos a gente que dice que lo va a volver a hacer. Siguen insistiendo defendiendo la impunidad de futuros delitos, cambiando la tipificación de los mismos, como un traje a medida a personas que dicen que los van a volver a cometer. El apaciguamiento nunca funciona y no funcionará nunca. No sé cuántas veces se tiene que aprender esa lección de la historia.

La concordia, señoras y señores, es otra cosa muy distinta. La concordia es desde el respeto a la ley o cambiando colectiva y legalmente la propia ley –lo hemos hecho en otras etapas en nuestra historia en Cataluña y el resto de España–, buscar lugares de encuentro, entre todos. Entre los distintos. Entre los que pensamos de manera muy diferente. Es huir del guerracivilismo que se empieza a instalar por desgracia en nuestra sociedad. Eso que plantean algunos, qué poca memoria tienen, son los típicos zoquetes que creen que en las guerras solo muere la gente de un bando.

Pues nosotros decimos, desde el Partido Popular, que ni guerracivilismo ni apaciguamiento, siempre concordia, porque concordia fue la Barcelona olímpica de 1992, concordia fue la Cataluña del crecimiento y el pleno empleo –que lo hubo y no hace tanto–, concordia fue la Cataluña capaz de liderar el turismo, la innovación, la ciencia, el deporte –que lo fue y no hace tanto.

Esta es de manera muy sencilla y telegráfica nuestra oferta al conjunto de catalanes: concordia y buen gobierno. Estamos convencidos de que no existe una receta mejor.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari Republicà i té la paraula el diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda, molt honorable president del Parlament, consellers, diputats, diputades, tota la ciutadania que ens està seguint. Bona tarda també al molt honorable president Torra.

«Si volem la independència és perquè volem viure en democràcia.» Aquesta és la frase amb la que obria la sessió d'investidura el president Torra el 14 de maig de 2018. Evidentment, no és només per això que volem la independència, però també la volem per això. Aquell era un moment molt complicat, un moment molt complicat on volíem recuperar les institucions del nostre país en aquell moment en mans del 155. I vam poder recuperar la presidència de la Generalitat gràcies al pas endavant del president Torra. Gràcies, president.

I he volgut començar amb aquesta frase perquè aquell dia tenia sentit però avui en té encara més, avui té encara més vigència, avui té encara més força. Després de l'última decisió del Tribunal Suprem, tornem a constatar que no som en una democràcia plena i que l'única sortida, si volem de veritat la llibertat, si volem democràcia, si volem prosperitat per als catalans i les catalanes, és el camí de la independència. No és que sigui desproporcionada, inadmissible o sorprenent la decisió d'inhabilitar un president per defensar la llibertat d'expressió amb una pancarta, com hem pogut llegir aquests dies al diari, és que és una barbaritat democràtica tan gran que el Suprem no és capaç d'explicar-la en les 133 pàgines de la sentència, perquè com totes les decisions que tenen a veure amb els independentistes catalans, el fons no és jurídic; el fons és només polític. Fan política des dels tribunals i la fan contra qui consideren que és el seu enemic, contra nosaltres, contra els independentistes, l'únic moviment polític que ha fet trontollar de veritat el règim del 78.

Són dies tristos per la democràcia, per la llibertat; dies tristos per Catalunya. L'Estat vol tornar a decidir una altra vegada en nom nostre. El Tribunal Suprem ha decidit inhabilitar un president de la Generalitat per defensar la llibertat d'expressió. I el molt honorable president Torra sap que ens té i ens tindrà sempre al seu costat, sempre.

Ha sigut una legislatura molt difícil, marcada per la repressió de l'Estat des de l'inici, per la recuperació de les institucions preses pel 155, per l'inici de la taula de negociació i també, i a darrera hora, per aquesta pandèmia inhumana. Gràcies, president, per haver estat al peu del canó aquests darrers mesos. Moltes moltes gràcies.

Els espais de la presidència..., la presidència de la Generalitat mateixa quedarà buida durant aquests mesos com a gest de denúncia contra una decisió injusta i vergonyosa de voler apartar un president només per defensar la llibertat d'expressió. A partir d'avui Catalunya tindrà un govern fort, unit, una coalició que hem volgut reforçar, però alhora una presidència vacant per protegir l'honor i la dignitat d'una institució que ens precedeix i que ens sobreviurà.

Deixeu-me, avui, que no ho faig mai, fer un apunt personal. Aquest matí quan des de casa preparava la intervenció no podia deixar de pensar en quan ens vam conèixer amb el president, quan ens vam conèixer amb en Quim Torra; de recordar aquelles tardes de dissabte a la Fundació Josep Pla, quan presentàvem els llibres de la seva petita editorial i parlàvem de literatura amb l'Anna, i després de converses sobre el país amb en Màrius. Era 2009 o potser 2010, i somiàvem en un futur en llibertat, i no ens podíem ni imaginar per res del món el que després viuríem conjuntament, on seríem ara, quant hem patit, però sobretot quant hem avançat nacionalment; un somni que encara no hem acabat, però que no té aturador, i que junts acabarem, i ho farem veient néixer la república catalana.

Tota aquesta legislatura ha estat marcada per la repressió i la judicialització de l'Estat espanyol, que no només no s'ha aturat en cap moment, sinó que en alguns moments fins i tot ha intensificat la seva cruesa. Aquesta mateixa setmana hem vist la inhabilitació d'un regidor, la causa contra Tamara Carrasco i la inhabilitació del

president de la Generalitat. Un nas de pallasso, un WhatsApp i una pancarta. Faria riure si no fes tanta pena. És injust i és una vergonya democràtica i un atac a la llibertat. Totes les causes que hi havien obertes han continuat el seu curs, han continuat la persecució dels exiliats i les exiliades, han continuat amb els presos i les preses polítiques veient els seus drets limitats, usurpats i trepitjats.

L'Estat –ho sabem– utilitza la via repressiva perquè és incapaç de guanyar democràticament. Contra les urnes, les paperetes i els vots: injustícia. Contra la democràcia: repressió. Busca fer-nos por; busca canviar el vot dels ciutadans; busca aturar-nos com a moviment democràtic i pacífic fora del terreny de joc, perquè a través del vot no pot: a les urnes sempre guanya l'independentisme, sempre. I treballem perquè cada dia aquesta victòria sigui més àmplia, perquè aquesta victòria sigui més clara. Ens hem de conjurar per demostrar cada vegada que hi hagi urnes que la nostra força creix, que és cada vegada més gran, perquè no hi ha res que els faci més por que la força de la gent i la democràcia.

Proper objectiu... –anava a dir «senyora Albiach», però no hi és. Proper objectiu: sí, superar el 50 per cent; tornar-los a guanyar on som més forts, i guanyar-los més i de més. I potser no n'hi haurà prou. I ho haurem de tornar a fer una vegada i una altra.

La repressió té un objectiu molt clar: escapar-nos com a moviment polític i dividir-nos. I no ens podem enganyar: en alguns moments hem caigut en el parany de l'Estat. La distància, la comunicació forçada dels nostres líders, la manca d'una diagnosi compartida ens ha afectat i ha portat l'independentisme a episodis de divisió dels quals cap de nosaltres segur que estem orgullosos. Se'ns ha vist dividits i confrontats, malgrat que sempre hem compartit un objectiu comú, i aquest segur que ha estat o han estat els pitjors moments d'aquesta legislatura; la manca d'una estratègia compartida que hem reclamat des del mateix 21 de desembre i que ens ha dut a la situació actual.

Sabeu que l'escenari on som avui no era la nostra opció, ens hagués agradat menys provisionalitat i un interinatge més curt, en un moment molt complicat per al país, però tocava prioritzar l'acord, tocava buscar el consens. Era important que no se'ns veiés una altra vegada dividits quan ens estaven atacant. I així ho hem fet. Tots i cada un dels passos que s'estan fent aquests dies són pactats entre els socis de govern, entre els companys de coalició.

Avui vivim un nou atac de l'Estat a la democràcia i a la sobirania dels catalans i de les catalanes, una peça més de la causa general contra l'independentisme, que continua ampliant-se cada dia per acabar amb unes idees polítiques. Dret penal de l'enemic, de manual. Però tenim molt males notícies per a l'Estat: així no guanyaran, no se'n sortiran, no ens rendim mai, i avancem a poc a poc però irreversiblement, creixem a cada passa, i ho seguirem fent per molts cops que ens donin. Cada cop i cada injustícia ens fa més forts i ens fa créixer, i sabem que el camí no serà fàcil, que no serà indolor, que caldrà treballar molt i que ningú ens regalarà res. Però també sabem que després de l'octubre del 2017 ja hem ultrapassat el punt de no retorn.

El camí cap a la independència de Catalunya és irreversible i la velocitat només dependrà de la força que siguem capaços d'acumular i de la capacitat que tinguem per preparar-nos millor després dels aprenentatges. L'Estat ha de saber que poden inhabilitar, prohibir, multar, empresonar; però no podran engabiar mai les nostres idees. Avui més que mai ens reafirmem en la nostra lluita per la llibertat del país, per la independència de Catalunya com a única via, com a manera definitiva d'acabar amb la repressió d'un estat perdut, ferit, antiquat i demofòbic.

Volem la independència per construir un país millor, on no s'empresonin demòcrates per posar urnes o s'inhabilitin presidents per defensar la llibertat. Mai podran inhabilitar unes idees, ni unes ànsies de justícia, ni la llibertat d'un poble que vol poder decidir lliurement quin és el seu futur. Volem la independència perquè volem

totes les eines d'un estat, i volem posar-les al servei de la millora de la vida de la nostra gent, perquè volem que els catalans gaudeixin de les oportunitats que avui no tenen. Volem la independència per fer una república per tothom. Volem un país on defensar la llibertat no sigui motiu d'inhabilitació; una república on els demòcrates surtin de la presó i els corruptes hi entrin d'una vegada; una societat on l'Oriol, la Carme, la Dolors, en Quim, els Jordis, en Josep i en Raül siguin a casa, i l'Urdangarin, els Borbons, el Rato, el Bárcenas i el Millet siguin a la garjola; un país on no hi hagi 2.850 persones pendents de judici només per ser independentistes, o, en alguns casos, ni això, només per ser demòcrates; un país on el feixisme no tingui fundacions ni pugui intimidar pels carrers la nostra gent impunement; un país on la policia no pegui la gent que vol votar o que persegueixi les idees polítiques; un país on ningú persegueixi les urnes.

Malauradament, però, la repressió no és nova ni s'aturarà. Coneixem perfectament aquest Estat, i això fa encara més potent el pas que va fer el president Torra acceptant el càrrec i l'encàrrec. I és que l'Estat espanyol té un problema gravíssim amb les institucions del nostre país, i especialment amb el president de la Generalitat. Si poguessin les abolirien, perquè no quadren amb la seva concepció nacionalista i uniformista del Regne d'Espanya. Però les hem mantingut dempeus malgrat tot, malgrat la dictadura feixista i la repressió actual, amb mancances, segur, però dempeus, i són imprescindibles si volem seguir avançant. Les institucions, com el suport social o com els partits, les entitats socials i els agents econòmics, tots –tots– imprescindibles en aquesta lluita cap a la llibertat del país.

El cas del president Torra és només el darrer d'una greu i llarga persecució contra els presidents i les institucions catalanes, i especialment contra tots aquells que han treballat per la llibertat i per la república. Macià va haver de marxar a l'exili; Lluís Companys, empresonat, exiliat, detingut i afusellat, i aquest octubre farà vuitanta anys del seu assassinat; Irla i Tarradellas van viure les seves presidències des de l'exili mentre va durar la dictadura feixista; Artur Mas, inhabilitat per posar les urnes el 9-N; el president Puigdemont, i el Govern de la Generalitat que va fer l'U d'Octubre, destituït i empresonat o exiliat, conjuntament amb la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, per haver permès votar. I ara és el president Torra, que és inhabilitat per una pancarta que defensava la llibertat dels presos i de les preses polítiques.

Hem de protegir, avui i cada dia, les institucions del nostre país. Són fonamentals, l'embrió des d'on bastir l'edifici de la futura república catalana. Tot el que hem pogut fer fins avui és gràcies a les institucions pròpies i a les lluites de molt abans que nosaltres, des de la Mancomunitat a la Generalitat republicana, i fins a l'actual. La continuïtat nacional cristal·litza a través de les seves institucions. Hi han hagut generacions que ho han donat tot per poder-nos passar el testimoni i seguir. I a nosaltres, per sort, ens ha tocat la responsabilitat de culminar, però sense la seva feina, sense la feina de molts d'ells, no tindríem l'oportunitat de guanyar com la tenim avui, i especialment dels republicans dels anys trenta i posteriors, que van mantenir viva la institució, mantenint a través dels presidents Companys, Irla i Tarradellas el fil de la legitimitat de la Generalitat a l'exili, l'única institució de l'època republicana recuperada durant la Transició.

Avui, aquí, al costat del president Torra, hi som els que no ens hem rendit mai, els que hem resistit malgrat que ens van dir una vegada rere l'altra que era impossible. I avui, avui que ens tornen a voler una altra vegada abatuts i rendits, ens toca tornar a recordar-ho: som els hereus dels que van proclamar la república els anys trenta i la van defensar davant els feixistes; som els fills i els nets dels que van haver de marxar exiliats o patir la dictadura, dels que el feixisme va voler matar; som nets dels que van haver d'aixecar barris sencers amb les seves mans, i que van haver de fer ells els claveguerams dels seus carrers; som fills dels que van lluitar perquè a Catalunya l'ensenyament fos en català, perquè era l'única manera de garantir la

igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans. Vam ser tots junts als carrers de Sant Boi l'any 76 quan cridàvem «Llibertat!», i formem part dels que recollien signatures el 79 a favor de l'avortament. Som els de l'Assemblea de Catalunya però també els de la tancada dels Caputxins. Vam treballar junts per defensar les persones sense papers a l'església del Pi. Som els que acampàvem pel 0,7 per cent i els que vam plorar per Sarajevo. Hem lluitat sempre junts perquè tothom estimi com vulgui i estimi a qui vulgui. Som els que creiem que totes les persones són iguals. Vam cridar tots junts «No a la guerra!». Vam lluitar junts contra el transvasament de l'Ebre. Vam sortir al carrer per dir que volíem acollir. Vam fer possible l'U d'Octubre i vam sortir al carrer el 3 d'octubre. Som els que vam sentir amb incredulitat i amb ràbia les paraules amenaçadores del monarca, d'aquell monarca i d'aquesta monarquia que no ens representa. Som els que avui sortim al carrer a signar per l'amnistia.

I ara ni ens podem aturar ni ens podem dividir. Hem compartit una i mil lluites, totes elles, totes, per construir un país millor, i ara només hi ha una via: lluitar per la república. Perquè lluitar per la república és defensar el país, és defensar la seva gent, és defensar els grans consensos que hem aconseguit fins avui. Som aquí per guanyar, perquè guanyar és sinònim de llibertat, de drets i d'oportunitats, i guanyarem. Davant d'un nou atac a la sobirania de Catalunya i a les nostres institucions, només ens hi poden trobar més, més forts, més preparats i encara més convençuts.

Aquests dies ens hem conjurat per assegurar el Govern més fort possible, per pilotar el país durant aquest període d'interinatge i provisionalitat provocat per la decisió d'un tribunal temerari, amb un doble objectiu, sempre amb un doble objectiu: avançar cap a la república catalana i fer front a la crisi sanitària, econòmica i social; liderar des del Govern la reconstrucció i el progrés del país, perquè les necessitats de la nostra gent no esperen. Responsabilitat, consens, unitat estratègica i la màxima solidaritat antirepressiva davant uns moments durs per al nostre país. Ara més que mai cal que treballem tots junts per fer front a l'adversari comú i que ho fem amb empatia cap als ciutadans i tota aquesta gent que està patint una repressió ferotge i els efectes d'una pandèmia inhumana.

La repressió política ens vol aturats, dividits i vençuts. I davant d'això, més política, més unitat i més fermesa; una resposta de país. És el moment de mirar per Catalunya. I creiem que tots sabrem estar a l'alçada del moment històric. Ens veiem als carrers i a les places de tots els pobles per fer sentir la nostra veu de llibertat contra la repressió. I demostrarem cada vegada que hi hagi urnes que la força de l'independentisme és cada dia més gran i que la democràcia sempre, sempre guanya.

Això d'avui és un cop més en un camí que ja és irreversible fins a la llibertat definitiva. President Torra, ho farem per tu, també, i, sobretot, ho farem amb tu. Fins a la república catalana.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, vicepresident del Parlament. Vicepresident del Govern, consellers i conselleres, avui no podem saludar el molt honorable president de la Generalitat, el senyor Quim Torra, i un altre cop novament, no és la primera vegada que passa aquí al Parlament de Catalunya, a la seu de la sobirania, que no puguem tindre la presència del president de la Generalitat.

Diputats, diputades, per Catalunya i per la vida, només podem començar aquesta intervenció en un dia com avui amb un agraïment al president Torra. Volem expressar el nostre suport i reiterar el reconeixement pel seu coratge, pel seu humanisme, per la seva fidelitat a Catalunya.

Va assumir el càrrec en una situació d'extrema complexitat. Tots recordarem els primers sis mesos de l'any 2018, amb un 155 que havia usurpat les nostres institucions. Aquí, a la primera bancada del Govern, no hi havia ningú, estava buit, com buida està avui la cadira del president de la Generalitat de Catalunya; amb una repressió que, durant tres anys, des de l'1 d'octubre, no s'ha aturat, de forma incessant, i que afecta més de 2.850 catalans i catalanes, i, en els últims mesos, amb una pandèmia que ha comportat una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents.

Sabem que no ha estat un camí fàcil, també amb obstacles externs i també amb alguns obstacles interns, que no els hem d'amagar. Segurament ara som més conscients de les nostres febleses, de les nostres debilitats, com hem pogut veure avui mateix aquí, a la seu del Parlament de Catalunya. Però també coneixem millor quines són les nostres fortaleses, i estic convençut que les sabrem aprofitar per quan en tinguem l'oportunitat.

En tot cas, no podem oblidar el tracte que han dispensat alguns grups d'aquest hemicicle al president de la Generalitat de Catalunya. De manera recurrent se li ha faltat al respecte, amb una actitud vexatòria, de forma totalment deplorable i injustificable. Que cadascú carregui amb la seva consciència. En política no tot s'hi val. I avui tampoc, senyor Carrizosa; avui tampoc era el dia de que tot s'hi valgués, en política.

I tanmateix el president Torra ha estat a l'alçada de les circumstàncies. Ha actuat sempre amb dignitat, amb serenitat, amb responsabilitat i honestat, i ha defugit qualsevol ambició o afany personal, prioritzant sempre l'interès de país per damunt del de partit; sempre governant per tothom, pel benestar dels 7 milions i mig de catalans i catalanes, i ho han pogut demostrar especialment, d'una forma molt clara, treballant amb cos i ànima durant el confinament que vam viure a Catalunya la primavera passada, i treballant fins l'últim minut del seu mandat per combatre els efectes devastadors de la pandèmia.

«Per Catalunya i per la vida» van ser les últimes paraules que va pronunciar en el seu discurs d'investidura, i ho ha complert amb escreix, a fe de Déu. Li estem infiniment agraïts. També estem convençuts que a Europa trobarà la justícia que no ha trobat a Espanya, i que a Espanya no existeix. I sabem que seguirem treballant plegats, junts, per assolir la llibertat i la república catalana. Perquè la independència és l'únic camí transitable, i avui ho constatem: una vegada més en aquest Parlament celebrem el Ple sense la presència del president de la Generalitat perquè l'Estat ha inhabilitat el president i tenim un govern sense president. Inaudit, inversemblant, però real. L'Estat ha tornat a derrocar la primera institució del nostre país, la presidència de la Generalitat de Catalunya.

I és clar, avui algú..., si vinguéssiu algú de fora de Catalunya, arribés a Catalunya i preguntés, sense conèixer el context i el que ha passat durant aquests tres anys..., i preguntés: «Escoltin quin delictes ha comès el màxim representant de la Generalitat de Catalunya, de les nostres institucions, perquè l'hagin inhabilitat?» Què li hauríem de respondre? El delictes és haver defensat la llibertat d'expressió. El delictes és haver defensat un dret fonamental; un dret fonamental que recull l'article 19 de la Declaració universal dels drets humans i també l'article 20 de la Constitució espanyola, per aquells que encara la defensen. En un estat suposadament de dret, membre de la Unió Europea, al segle XXI, s'inhabilita el president de la Generalitat per una pancarta, en plena pandèmia; per una simple pancarta que demanava llibertat. I si no es respecta la llibertat d'expressió, si no es respecta la voluntat de la gent expressada a les urnes, podem parlar de democràcia?, vivim en una democràcia?

L'Estat espanyol ha traspassat una nova línia vermella, i novament ens interpel·la a tots, no només els independentistes, sinó a tots els demòcrates, perquè amb la inhabilitació del president Torra l'Estat torna a inhabilitar la democràcia a Catalunya. Perquè ara persegueixen els independentistes, però poden tenir la certesa que reprimiran qualsevol persona o col·lectiu que vulgui posar en qüestió l'*statu quo* del

règim del 78. I ens sembla que alguns partits i alguns ministres ja ho comencen a notar.

Per aquesta raó, els grups parlamentaris compromesos amb la democràcia no podem mirar impassibles cap a un altre costat, ni camuflar-se en subterfugis, ni refugiar-se en l'equidistància. I, en aquest sentit, hem trobat a faltar la condemna rotunda d'alguns grups d'aquesta cambra, però sobretot lamentem l'absència del Partit Socialista de Catalunya avui al Ple. Els socialistes han deixat buits els seus escons, però també han deixat buida la seva vocació catalanista, democràtica i progressista. És una indecència i una falta de respecte institucional que no hagin participat d'aquest Ple, posant-se de perfil, com sempre fan, com ha fet el mateix Pedro Sánchez per no firmar el decret i publicar-lo al BOE.

La legislatura acaba igual que va començar. Els poders de l'Estat no han paït el referèndum de l'1 d'octubre i no han digerit cap dels resultats de les eleccions des del 21 de desembre. Aquesta és la realitat. Per això acaba la legislatura igual que va començar: amb les urpes de l'Estat, amb les grapes de l'Estat damunt les nostres institucions.

L'Estat segueix sense respectar en absolut la voluntat majoritària dels ciutadans expressada a les urnes; ens han robat el vot i ens han manllevat la sobirania. Ho vam veure amb l'aplicació de l'article 155, que van aprovar el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciutadans ara fa tres anys, cessant el Govern de la Generalitat de Catalunya, dissolent el Parlament, convocant eleccions i des d'aleshores no han respectat cap dels resultats de les eleccions.

Ho vam veure..., com es va impedir la investidura del president Puigdemont, com no es va permetre la investidura del Jordi Sánchez, com a mig Ple del debat d'investidura es va posar a la presó el conseller Turull perquè no fos investit president de la Generalitat de Catalunya. I avui ho hem vist novament, quan s'inhabilita el president de la Generalitat de Catalunya, el president Quim Torra. Sempre amb moltes presses. De fet, ni esperant..., i esperem a veure com acaben els recursos que s'han presentat al Tribunal Constitucional o que s'han presentat també per part dels seus advocats. Perquè, clar, la justícia espanyola té moltes presses per inhabilitar el president Torra, i han portat a que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya executi una sentència del Tribunal Suprem en lloc d'executar la seva sentència pròpia. Per tant, no descartem que tot pugui ser nul, el que s'ha fet des de dilluns, respecte a la inhabilitació del president de la Generalitat.

També hem vist com s'alterava i es trepitjava la sobirania i s'alteraven els resultats alterant les majories parlamentàries aquí al Parlament de Catalunya. Setanta diputats independentistes. Quan hi han pogut haver aquesta legislatura aquí al Parlament de Catalunya setanta diputats independentistes? Quan han pogut votar, els setanta vots independentistes? Mai! En cap moment! O estaven a l'exili o estaven a la presó, i no se'ls deixava votar i no se'ls deixava participar. O se'ls han tret o s'han suspès els seus drets. O es va suspendre l'acta de diputat del president Torra. O no els han deixat accedir als seus drets polítics. Mai en aquesta cambra durant tres anys no hi ha hagut la majoria de setanta diputats independentistes que els ciutadans van votar a les eleccions; alterant majories parlamentàries, alterant la democràcia, robant els vots i manllevant la sobirania de la ciutadania.

L'Estat ens va imposar unes eleccions. La resposta de l'U d'Octubre, com que no els va agradar, com que no els va agradar el resultat de milions i milions de catalans anant a votar l'1 d'octubre..., va dir que van convocar unes eleccions. I ens van dir: «No, no; es pot presentar tothom, en aquestes eleccions.» Recordo ministres del Partit Popular que deien: «No; es pot presentar tothom en aquestes eleccions.» I així va ser. Però vam guanyar les eleccions l'independentisme, va guanyar la restitució, vam treure setanta diputats, en unes condicions molt dures i molt adverses, amb gent a la presó, amb gent a l'exili, convocant les eleccions de la nit al dia, posant unes condi-

cions molt adverses, en les quals els catalans i les catalanes van anar a votar, més del 80 per cent de participació, i l'independentisme va tornar a guanyar.

Però, ai las!, aquest resultat de les eleccions no va agradar, perquè l'Estat no va guanyar; va guanyar l'independentisme. I, com que no va guanyar l'Estat les eleccions a les urnes, no tolera el resultat. I des del 21 de desembre que hem vist que s'han utilitzat tots els poders de l'Estat per torpedinar el resultat de les eleccions dels ciutadans votant a les urnes, que és la sobirania màxima que s'ha de respectar.

Ras i curt, si ets independentista i treballes per la independència no pots governar Catalunya encara que guanyis les eleccions. I tant li fa qui governi a Madrid, si el Partit Popular, el Partit Socialista amb Podemos, amb el Govern més progressista de la història..., amb mocions de censura, amb falses esperances i expectatives. Tant li fa qui governi a Madrid, perquè això ho hem vist durant aquests tres anys, que tots han actuat de la mateixa manera, no respectant el resultat de les eleccions. Sincerament, això és tot menys democràcia; això és demofòbia.

I després del 155 què hem vist? Sí, hem pogut recuperar les institucions amb poders limitats, amb la pressió de la justícia i de l'Estat a cop de BOE constantment, que per això sí que són necessaris. Hem recuperat les institucions, però no hem recuperat la democràcia. No hem recuperat la democràcia, perquè no s'han respectat els resultats. Estem davant d'un estat demofòbic i que a la vegada és un estat negligent –és un estat negligent. Per què? Perquè deixar el Govern de la Generalitat de Catalunya sense president enmig d'una crisi sanitària, econòmica i social com la que estem vivint en aquests moments d'extrema gravetat, només pot tindre aquesta consideració: negligència, irresponsabilitat i insensatesa.

Doncs és que a l'Estat no li preocupa la vida de les persones? Però és que a l'Estat no li preocupen les persones més vulnerables? Però és que l'Estat no li preocupa salvaguardar les empreses, els autònoms, els treballadors, la gent que s'està deixant els esforços als hospitals ajudant a persones..., i a les residències, ajudant a persones que estan amb la Covid? Doncs que no els preocupa que en aquesta situació..., que no coneixen en quina situació està Catalunya, en quina situació està Madrid, en quina situació està l'Estat espanyol?

Només citaré algunes dades rellevants, sense entrar-hi en detall perquè ja vam poder explicar al debat de política general de fa uns dies d'una forma llarga i distesa quina era la situació. En l'àmbit sanitari 13.000 morts a Catalunya, 160.000 afectats, amb més, actualment, de 24.000 alumnes i 1.500 mestres docents confinats a casa seva i amb un risc de rebrot situat a 163 punts i amb una ràtio al 0,94. Uns indicadors que en cap cas ens poden fer abaixar la guàrdia. En l'àmbit econòmic, l'economia catalana ha caigut un 21 per cent, amb una taxa d'atur que se situa al voltant del 13 per cent, sense comptar els ERTOS, i amb una disminució del 77 per cent de l'arribada de turistes a Catalunya respecte a l'any passat. I en l'àmbit social, fins al juliol, 160.000 persones van necessitar recórrer al Banc d'Aliments, un 40 per cent més que abans de la pandèmia, i pràcticament amb les mateixes xifres que em l'anterior crisi econòmica.

I aquí hem parlat de tot, senyor Carrizosa. Hi han hagut tres plens monogràfics de Covid, un debat de política general, compareixences dels consellers, dos compareixences del president de la Generalitat de Catalunya –algunes d'elles telemàtiques–, i el Govern ha actuat amb responsabilitat, i els partits polítics han pogut fer-ne el seguiment, i el Govern, sempre que se l'ha requerit, ha vingut aquí al Parlament a donar la cara. Cinc plens monogràfics parlant de Covid, entre el debat de política general i les compareixences del president del Govern. No digui aquí que no ens preocupa la situació de pandèmia, al contrari –*al contrari*.

I en l'actual situació podem anar a millor o podem anar a pitjor. Ens trobem enmig d'una situació d'incertesa. Les pròximes setmanes són claus per veure com evoluciona el moment actual de la Covid. Estem en un moment crucial, ens hi juguem avançar o retrocedir en el control de la pandèmia. Hem de reduir el risc de contagi,

hem de facilitar tots els recursos professionals socio-sanitaris, com deia el president Torra aquí al discurs, que continuéssim lluitant contra la pandèmia, articular les mesures per preservar l'estat del benestar, oferir solucions per garantir una recuperació econòmica i construir la Catalunya del segle XXI.

En un moment com l'actual amb reptes ingents als quals hem de fer front com a país i com a societat, l'Estat, en comptes d'ajudar, posa pals a les rodes i inhabilita el president de la Generalitat que ha liderat la pandèmia durant tots aquests mesos, que s'ha anticipat, que ha fet cas als experts, i l'Estat sempre anava tard i malament amb les recomanacions que feia el president Torra. L'Estat espanyol i l'unionisme sembla més obstinat en frenar l'independentisme que en frenar la pandèmia del virus. Per això, aquest és més antidemocràtic que mai. Considerem que la inhabilitació del president Torres és una actitud errònia, temerària i irresponsable.

I en aquest sentit, en un estat demofòbic i negligent, com l'Estat espanyol, no és estrany que ens trobem davant d'un estat que estigui en fallida, on té el rei emèrit fugit, amagat a no se sap on, tot un cap d'estat de l'Estat. On l'actual rei ha dimitit de les seves funcions que li atorga la Carta Magna alineant-se amb la dreta i l'extrema dreta, amb un conflicte judicial com el que vam veure la setmana passada aquí a Barcelona entre el poder executiu i el poder judicial, amb un xoc sense precedents entre el poder executiu i el poder judicial, i sense mencionar les clavegueres de l'Estat, el CNI, Pegasus, i tot lo que anirà sortint, perquè se sabrà tot –se sabrà tot.

Així, doncs, hem de ser conscients, el conjunt de l'independentisme, que hem de saber aprofitar les oportunitats que es brinda la caiguda, l'ensulsiada del règim del 78. El moment actual propicia un horitzó que hem de saber aprofitar.

Ens ataquen per l'U d'Octubre? Doncs hem de respondre amb l'U d'Octubre. Des de Junts per Catalunya entenem que la millor resposta que podem donar a la inhabilitació del president Torra és revalidar l'U d'Octubre i superar el 50 per cent de vots independentistes a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya. Ens ataquen per l'U d'Octubre..., perquè al president Torra l'inhabiliten per una pancarta que posava «llibertat d'expressió», per defensar els presos polítics de l'U d'Octubre; com no van permetre la investidura de Jordi Turull per l'U d'Octubre; ni del president Puigdemont, per l'U d'Octubre; ni del Jordi Sánchez, per l'U d'Octubre; com d'altres majories parlamentàries, per l'U d'Octubre. Ens ataquen per l'U d'Octubre? Els catalans tenim l'obligació de respondre amb l'U d'Octubre, que és vots i urnes, que és el terreny de joc on sempre guanya l'independentisme. I com ho farem? Doncs hem de refer la cadena de confiança entre la política i la societat civil, entre els partits i les entitats, com vam fer l'U d'Octubre. I ens hem d'emplaçar i ens hem de conjurar a definir una estratègia conjunta per fer que l'U d'Octubre i els resultats de l'U d'Octubre i si assolim més del 50 per cent tinguin conseqüències polítiques. Perquè quan anem junts, guanyem; quan anem junts, avancem.

Acabo ja. Després de tres anys, hem vist el que ha fet l'Estat espanyol, beneït pel seu monarca, que és governar a l'«*a por ellos*», la repressió. L'Estat pretén fulminar els líders polítics i socials de l'independentisme amb amenaces constants. Persegueix la política i persegueix la societat civil, persones que simplement fan que manifestar-se; aquesta setmana ho hem vist, el senyor Pesarrodona, la Tamara Carrasco, entre d'altres, però estem parlant de 2.850 represaliats, la majoria ciutadans anònims a qui també volen intentar doblegar.

I, mirin, potser ens han desorientat –potser a vostès els fa gràcia, perquè abans reien molt–, potser ens han fet mal; potser l'independentisme i nosaltres no estàvem preparats per a tanta repressió i per a tant «*a por ellos*»; no els veiem capaços de superar certs límits. Però ja els avisem: no ens han guanyat. Vostès han fracassat. L'unionisme ha fracassat, perquè no ens han desactivat i menys ens han vençut. I nosaltres no ens hem aturat, ni ens hem rendit, ni ens rendirem. Seguim dempeus i estem determinats perquè mantenim intactes les nostres conviccions, que és voler la independència de Catalunya per aconseguir un millor país per a tots els catalans i

totes les catalanes. I no ens hem rendit i no ens rendirem, perquè a la presó no s'han rendit. Els heu posat a la presó, però tots ells –tots ells– continuen fermes en les seves conviccions. Perquè a l'exili no s'han rendit, malgrat els espionatges, malgrat la persecució judicial, malgrat tots els entrebancs que els han fet per poder arribar al Parlament Europeu, no s'han rendit. I perquè la ciutadania no s'ha rendit, com s'ha demostrat en totes i cadascuna de les eleccions a què han sigut cridats, en què hi han hagut sempre més vots i més percentatge i més diputats que en les anteriors eleccions, d'independentisme. Sempre hi ha hagut un creixement.

I, miri, nosaltres fem via. Estem determinats. Com ha dit el president Torra en més d'una ocasió: «Som al costat correcte de la història.» Entre llibertat i rendició, triarem llibertat. Entre esperança o venjança, triem esperança. I entre república catalana o monarquia espanyola, triem república catalana. Nosaltres estem preparats, Junts per Catalunya està preparat. Preparem-nos perquè no ens rendirem. Junts guanyarem. Visca Catalunya lliure!

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Un cop acabat el debat, els faig avinent que el termini per presentar les propostes de resolució fineix a les set de la tarda i que el termini per fer les transaccions serà a tres quarts de vuit. El debat posterior amb relació a aquestes propostes de resolució serà a les vuit aproximadament.

Suspenem la sessió fins llavors. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i es reprèn a les nou i set minuts.

El president

Bé, bona nit, ja. Reprenem el Ple amb el debat sobre la situació generada per la sentència del Tribunal Suprem que confirma la inhabilitació del president de la Generalitat, el molt honorable Joaquim Torra i Pla.

I ho fem ara amb el debat de les propostes de resolució presentades a registre i, justament, per l'ordre d'aquesta presentació, hi hauran els torns d'intervenció d'un màxim de deu minuts per als grups parlamentaris i de cinc per als subgrups.

Per defensar la proposta de resolució presentada, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon vespre, bona nit a tots i a totes. Ja s'ha dit, però ho reiterem: la inhabilitació del president de la Generalitat, la inhabilitació del president Quim Torra, és una aberració democràtica. L'Estat ha decidit que els vots independentistes no valen, que no compten. I, senyors i senyores diputades del Parlament de Catalunya, també el senyor Iceta, que ha decidit seguir aquest Ple des del sofà de casa, això no va de Quim Torra sí o Quim Torra no, no va d'independència sí o independència no, sinó que això va de democràcia. I aquesta inhabilitació no és un fet aïllat. És evident i conegut per tothom que aquesta inhabilitació forma part d'una causa general contra l'independentisme. Una causa general contra l'independentisme que pretén silenciar-nos, però que també pretén arribar a través dels tribunals allà on no s'arriba amb les urnes.

Abans, en els discursos anteriors, la senyora Albiach deia: «No és el mateix el Govern del PP que el Govern de la coalició de PSOE i Podemos.» Certament, no és el mateix, però en les qüestions substancials, les qüestions rellevants, poques coses han canviat. A dia d'avui, a Catalunya hi ha 2.850 persones represaliades per defensar el dret a l'autodeterminació. Milers de treballadors i treballadores que pateixen les conseqüències d'una reforma laboral que no han estat capaços de derogar. Ac-

tivistes, músics, rapers..., centenars de persones represaliades per una llei mordassa que continua vigent, i per no parlar de la quantitat de vides –massa vides– truncades per la llei d'estrangeria. Per tant, no és el mateix però, en qüestions estructurals, les coses continuen igual. I deia que l'Estat pretén arribar, a través dels tribunals, allà on no arriba amb les urnes. Un estat que, a més a més, ha fet del bloqueig de les institucions catalanes la seva prioritat. Ho hem vist durant els darrers tres anys: investitures suspeses, prohibides, interlocutòries del Tribunal Constitucional de les quals hem perdut el compte, diputats escollits democràticament suspesos... Censura rere censura. No es pot parlar d'autodeterminació. No podem parlar de monarquia. En definitiva, en el Parlament de Catalunya no podem parlar.

I avui som aquí, en aquest Ple, per donar resposta a aquesta aberració democràtica d'inhabilitar a un president de la Generalitat escollit pel Parlament de Catalunya. I, durant tot aquest temps, durant totes les ingerències de l'Estat contra el Parlament de Catalunya i la seva sobirania, tradicionalment els grups independentistes presentàvem una PDR, una proposta de resolució, conjunta. Avui no serà així. La CUP no hem volgut presentar una proposta de resolució amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. I ja els ho hem explicat. No ho fem perquè entenem que l'acord de govern al qual han arribat per donar resposta a la inhabilitació del president Quim Torra és un acord quasi bé que entoma la inhabilitació del president Quim Torra com un tràmit administratiu. Com un tràmit ràpid, innocu. Han arribat a un pacte de mínims, un pacte de no agressió, una treva abans de les eleccions.

El senyor Sabrià deia en el seu discurs inicial: «En els moments històrics, s'ha d'estar a l'alçada.» Doncs no han estat a l'alçada. En aquest moment històric, no hem estat a l'alçada. L'alcaldeessa de Berga, la companya Montse Venturós, deia: «Una inhabilitació no es combat amb màrtirs ni amb gent que s'immoli. Cal una estratègia conjunta i no hi és.» Certament, no hi és. Per això, nosaltres, davant la repressió, creiem que la millor resposta antirepressiva és continuar lluitant pels objectius pels quals avui hi ha les 2.850 persones represaliades. I, per això, els tornem a proposar el que creiem que és una obligació: recuperar i reconstruir els majors consensos a través d'un acord nacional per l'autodeterminació.

En definitiva, la CUP arribem a la conclusió que la inhabilitació del president Torra és un resum, una síntesi del que ha estat la dotzena legislatura, que va començar víctima de la repressió de l'Estat i que ha constatat la manca de capacitat evident de donar-li resposta. Que les seves mancances democràtiques no ens facin obviar les nostres mancances estratègiques. Acaba l'any i el seu Govern ha estat incapaç d'avançar, d'escoltar el moviment, de donar solucions a la gent. Nosaltres considerem que cal aturar aquesta deriva que ha protagonitzat el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Cal que el moviment independentista recuperi el rumb, recuperi la iniciativa i recuperi la il·lusió. La CUP ens hi comprometem. En això estem, en recuperar el rumb, la iniciativa i la il·lusió, que les properes eleccions la gent pugui escollir si continua com hem estat aquests tres anys o demostrar que no només hi ha una altra manera de viure sinó que hi ha una altra manera de governar cap a la ruptura i per la plena independència.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta. Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. Consellers, conselleres.

Vaig a fer tres reflexions, una doble proposta, una rèplica i una pregunta final. Les reflexions o les constatacions. La primera, la inhabilitació del Molt Honorable President Torra és un cop a la democràcia. S'ha dit molt durant el Ple d'avui. Però ha estat la culminació d'una legislatura on hem patit la persecució, la judicialització i

on han volgut enterrar i silenciar les urnes. S'ha volgut enterrar i silenciar la democràcia.

El que es vol fer és expulsar els adversaris polítics sense guanyar-nos a les urnes, sinó intentant guanyar-nos als tribunals. I, per tant, ens trobem davant d'un escàndol democràtic, i així ho hem de denunciar des d'on faci falta, també des d'aquest faristol.

La segona reflexió o constatació: no hi ha justícia a l'Estat espanyol. Bé, o en tot cas, la justícia que hi ha és profundament injusta. El que existeix és venjança, i així ho hem patit l'independentisme. Els tribunals no estan al servei dels drets ni de les lleis sinó al servei de la *unidad de España*. S'inhabilita un president per defensar la llibertat d'expressió; es cessa, i també es condemna, un president i un govern per posar les urnes l'U d'Octubre; s'inhabilita un president, també, per deixar decidir la ciutadania; s'impedeix escollir a qui el Parlament vol escollir com a president de la Generalitat –així ha passat, doncs, amb el president Puigdemont, amb el Jordi Sànchez, amb el Jordi Turull–; ingerències judicials rere ingerències judicials, i fins a 2.850 represaliats i represaliades al nostre país.

I mentrestant, mentre passa tot això, paral·lelament, mentrestant, el rei corrupte, fugat de l'Estat espanyol i tots els poders de l'Estat mirant cap a una altra banda, o ahir coneixíem com els violents de Blanquerna eviten la presó malgrat una sentència ferma, i la direcció de Bankia, doncs, exculpats, perquè ja se sap que qui paga mana. A l'Estat, per tant, no hi ha democràcia ni hi ha justícia.

Una tercera reflexió, encara, o constatació: només podrem superar aquesta repressió amb més força política, amb més democràcia, que és allà on l'independentisme som més forts. Com que no poden inhabilitar les idees –perquè no poden inhabilitar les idees–, com que no poden inhabilitar el projecte que defensem, que és d'un país millor per a tothom, com que no poden inhabilitar les urnes, es tracta que justament ens refermem en les idees, ens refermem en el projecte de república catalana i en fer que les urnes siguin més fortes que mai, i que treballem i ens posem a treballar per aconseguir-ho. Perquè sí –i ho seguirem dient moltes vegades–, la democràcia sempre guanya i, o la fem guanyar o guanyen els de sempre, i perquè sí, perquè davant dels seus atacs estem convençuts i disposats a tornar encara més forts.

La doble proposta que deia que també faria durant la intervenció, la que avui votarem i esperem aprovar, doncs la que hem presentat conjuntament Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, i en la que destaco els principals titulars. D'entrada, mantenim la confiança en el molt honorable president Quim Torra com a president de la Generalitat, fent valer el que aquest Parlament va votar el maig de l'any 2018. També en aquesta proposta donem suport al Govern, un govern que ara està en una situació d'excepcionalitat, certament, però li donem tot el suport perquè segueixi sent útil a la ciutadania, perquè aquesta és la raó de ser dels governs, i que segueixi actuant amb tota la responsabilitat, que és l'obligació, certament, dels responsables polítics, i pugui donar resposta a aquesta situació de complexitat actual –crisi econòmica, crisi social, crisi sanitària– i que ho faci amb lleialtat davant d'aquesta inhabilitació.

Denunciem també la vulneració de la llibertat d'expressió i que no s'hagin respectat els resultats electorals, amb aquestes investidures fallides i vetades pel poder judicial. Constatem, per tant, una causa general que ataca moltíssima gent, que afecta moltíssima gent, que ataca les institucions catalanes, i especialment la presidència de la Generalitat de Catalunya.

També recordem que la Junta Electoral Central va emetre una resolució contra el president Torra sense competència, i amb els seus membres totalment polititzats, fins i tot algun vinculat directament al Grup de Ciutadans, que avui no han vingut a escoltar el final d'aquest debat malgrat que abans tots l'hem escoltat, el que han dit, encara que no compartim res del que..., les seves opinions, sí que hem escoltat –ara

no hi són. En tot cas, deia que un dels membres de la Junta Electoral Central vinculat al Grup de Ciutadans..., i que demostra la judicialització de tot plegat.

Per cert –i un incís–, patètica la batalla sobre qui ha fet possible la inhabilitació del president Torra que aquests últims dies hem vist a les xarxes entre Partit Popular, Ciutadans i Vox, volent-se posar la medalla de qui ha propiciat la inhabilitació. És l'absurda cursa per veure qui és més feixista.

Fem un encàrrec també, en aquesta proposta de resolució, a les institucions, i ens comprometem nosaltres mateixos, doncs, a denunciar també a nivell internacional i poder difondre aquest atac a la democràcia. De fet, l'àmbit internacional –que és on sí que hi ha justícia, perquè ja hi ha hagut victòries judicials, i on esperem que n'hi segueixi havent–, doncs, és on hem de seguir treballant. I, de fet, avui mateix vint-i-cinc europarlamentaris han denunciat la vulneració dels drets civils i polítics del president Torra i d'una majoria també de votants de Catalunya.

Finalment, en aquesta proposta també declarem que, per molt que facin, el conflicte entre Catalunya i l'Estat seguirà viu si no trobem una resposta política, si no trobem una resposta que s'ha de basar, òbviament, en l'exercici del dret a l'autodeterminació i en l'amnistia, una resposta que, com repetim, doncs, és política i que ha de ser democràtica.

Deia també «doble proposta», la que presentem com a proposta de resolució, però també una proposta de futur més enllà del que avui debatem. I és que des d'Esquerra Republicana defensem que la proposta per guanyar definitivament la independència ha de passar per seguir treballant, per construir i reconstruir aquesta unitat estratègica, per recuperar la complicitat entre la ciutadania i les institucions, com vam tenir l'octubre del 2017, per ser més i per ser més forts encara, enfortint i protegint les institucions catalanes, treballant, com dèiem, per la internacionalització, sumant amb les lluites compartides, governant bé i sent útils a la gent, apostant pel diàleg i la negociació, conjuntament amb la lluita no-violenta i amb la desobediència civil quan faci falta per fer possible tot plegat.

I tot això mentre seguim treballant per la gent en aquest context de coronavirus, i aquesta és també la prioritat d'aquest Govern. I per això ens hem entès aquests últims dies, per poder defensar la institució, per poder defensar el Govern de la Generalitat davant de l'atac d'aquells que ens volien dividits, que volien que hi renunciéssim i que volien que abandonéssim. Doncs no. Aquest Govern segueix sent útil a la gent, perquè és la raó de ser dels responsables polítics, i segueix compromès, doncs, amb la república catalana i amb avançar fermament en el camí per fer possible la independència del nostre país.

Havia dit que també faria una rèplica, malgrat que no hi sigui a qui va dirigida, però no em puc estar de respondre al diputat Carrizosa, perquè m'ha interpellat directament abans en el debat. I dos qüestions li volíem explicar al senyor Carrizosa. Sobre el *working group* de detencions arbitràries de Nacions Unides, a qui ell –vostè– ha mancat al respecte. Recordar que sí, que, efectivament, aquest grup de treball va demanar la posada en llibertat dels presos i les preses polítiques i que s'ha pronunciat en molts altres casos del món. I sap que és el curiós, o saben què és el curiós? Que Ciutadans validi les resolucions o les informacions que emet aquest *working group* de l'ONU quan parlen, per exemple, dels opositors polítics de Venèçuela, però que en facin cas omís quan parlen dels presos independentistes. Per a unes coses sí que val, per a una altra, no.

Un segon apunt, perquè ha dit alguna cosa així el senyor Carrizosa com que «hemos descubierto que las aportaciones económicas del Govern de la Generalitat» en aquest *working group* o a Nacions Unides... I el que li volíem dir també al senyor Carrizosa, que malauradament no està aquí per escoltar-ho, és que allò que ha explicat com si fos el gran descobriment de periodisme d'investigació del Grup de Ciutadans són unes dades públiques, i segons paraules textuais del senyor Carrizosa deia: «La Generalitat va *untar* el 2019 amb 150.000 euros el Grup de Treball de l'ONU»;

doncs s'ha deixat de dir que el Govern de l'Estat hi va aportar 1,3 milions d'euros, l'any 2019, però això no deu ser unta. I, en tot cas, l'any 2020 les dades varien una mica, les de Catalunya, no, hi va aportar 150.000 euros, la Generalitat de Catalunya, a través de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, mentre que l'Estat espanyol hi va aportar una mica més: 1,5 milions d'euros. Per tant, se li ha anat l'exclusiva de les *fake news* per terra.

En tot cas, acabo, com deia, amb una pregunta, una pregunta dirigida a la ciutadania de Catalunya, en general, perquè la inhabilitació del president Torra no interpel·la només els independentistes que el vam escollir en aquest Parlament. El president és el president de tots els catalans i totes les catalanes, és la primera institució del país escollit democràticament i, per tant, hauria d'interpel·lar totes les persones demòcrates d'aquest país que defensen les urnes perquè és allà, a les urnes, on tots som iguals, on el vot de cadascú val igual. I la pregunta és si encara creuen, aquestes persones –que potser no són independentistes, però que sí que són demòcrates– si encara creuen que en aquest Estat hi tenim futur, si és un estat que pugui garantir els drets i les oportunitats. I nosaltres el que responem és que això només és possible amb la república catalana, que no va contra ningú, sinó que va sobretot de poder viure com ens mereixem, en plena democràcia com a ciutadans lliures en un país lliure.

I ara sí, acabo recordant una vinyeta de la Mafalda del gran Quino, a qui volem fer un homenatge, que avui hem sabut que havia mort, una vinyeta de l'any 1987 que és tan i tan vigent. La Mafalda deia: «Sí a la democràcia, sí a la justícia, sí a la llibertat, sí a la vida.»

Moltes gràcies.

El president

Gràcies diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bona nit, president Torrent. Consellers, conselleres, diputats i diputades, acabem aquest debat específic debatent sobre aquestes propostes de resolució. És veritat que acabem la legislatura com la vam començar, amb l'escó del president buit, amb la mancança de tots els diputats i diputades en aquest Parlament i amb aquells grups parlamentaris que demanen eleccions i després no respecten els resultats electorals i tampoc són ara aquí per escoltar. I ells ens donen lliçons de democràcia, perquè nosaltres estaríem aquí escoltant en situació contrària.

Nosaltres defensem aquesta proposta de resolució que hem treballat conjuntament amb la diputada Vilalta, el diputat Jové, doncs bé que el president Torra manté la confiança d'aquest Parlament, ningú l'hi ha retirat. Nosaltres defensem que se l'ha inhabilitat per una pancarta, però clar resulta que després la diputada Arrimadas se la multa per una entrevista durant la jornada de reflexió el 21-D o el president Sánchez amb una multa de cinc-cents euros. Per què passa això? Doncs perquè a les institucions de l'Estat hi ha una persecució contra les institucions de Catalunya, contra la presidència de la Generalitat. I ho dic jo? No, ho diuen els fets. Els darrers presidents de la Generalitat jutjats, destituïts, inhabilitats, exiliats, empresonats, condemnats o executats.

Això no m'ho invento. Això són els fets. Per tant, aquesta és la manera de procedir de l'Estat espanyol i, per tant, crec que és la manera que nosaltres hem de defensar. Nosaltres som una minoria nacional i és una minoria nacional que els tribunals de justícia interpreten diferent en funció de si ets independentista o no ho ets. Si ets independentista, s'actua en funció dels interessos d'Estat. Si ets independentista, no se t'apliquen les garanties, se t'aplica el dret penal de l'enemic, el dret processal, el constitucional, el dret administratiu, tot, el dret penal de l'enemic, en general. Per tant, això també ho defensem en aquesta proposta de resolució i vam creure que

amb el 155 fent govern efectiu, no investint el president Puigdemont, no defensant les actes del conseller Turull, Rull, Sànchez, el president Torra o no publicant resolucions i ara veurem la jurisprudència del Tribunal Constitucional, si la trenquen no atorgant les mesures cautelars a la inhabilitació del president Torra, que la repressió no s'aturaria. I la repressió no s'ha aturat. La repressió ha augmentat, perquè ara ja és per una pancarta.

A més a més, nosaltres què defensem i defensem en aquesta proposta de resolució? Que les úniques victòries venen de Brusselles. Qui es creu a Brusselles..., qui justifica a Brusselles que els tres darrers presidents de la Generalitat de Catalunya han estat inhabilitats, cessats o estan a l'exili? La causa catalana..., no s'entén aquesta repressió que estem patint contínuament. A més a més, tenen el cinisme de demanar convocar eleccions i després no respecten els resultats electorals. Fem també una crida a les entitats i institucions d'aquest país a denunciar internacionalment aquest atac contra la presidència de la Generalitat de Catalunya.

I pensava, i per què, aquesta repressió? Què és el nucli comú, no? Què és el que..., la característica, el tret característic d'aquesta repressió? Doncs és l'U d'Octubre. Tot allò que tingui a veure amb l'U d'Octubre ho volen suprimir, sigui el Govern legítim, sigui un pallasso, que es va fer una fotografia al costat de la Policia Nacional, sigui una senyora que animava a tallar una carretera, tot el que és U d'Octubre és el que volen suprimir. I nosaltres precisament és el que hem de defensar més que mai. I això també ho posem en valor de la proposta de resolució. També diem que no respectem i rebutgem i no considerem legítima la sentència del Tribunal Suprem, perquè és desproporcionada, és irracional.

I els juristes coneixem una classificació que és la dels *juristas de Estado*. I aquests són els juristes d'Estat que tenim a l'alta magistratura del poder judicial. La Junta Central Electoral, sense competència, parcial i amb membres a sou de Ciudadanos, són els que van començar aquest procediment judicial i llavors, diligentment, el Tribunal Suprem els ha fet la feina. Per tant, nosaltres com a grup parlamentari entenem que aquest ple, no?, aquest que posa una mica de manifest com ha estat aquesta legislatura, creiem que cal tornar a reunir-nos. Cal que les forces independentistes, les entitats, les institucions d'aquest país treballem en una estratègia conjunta, una estratègia que ens permeti conèixer perquè tenim la fisonomia d'aquest Estat repressor radiografiada i poder establir una estratègia per avançar, una estratègia per avançar, per simplement garantir els drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes i que aquesta repressió incessant, doncs se'n posi fi.

Per tot això, nosaltres, aquesta proposta de resolució que hem treballat òbviament la votarem a favor. I creiem que ens hem de reunir i preparar i Junts per Catalunya, i crec que els diputats i diputades de Junts per Catalunya tenen aquest compromís, tots, de trobar aquesta estratègia conjunta per avançar.

I finalment, amb relació a les propostes de resolució dels altres grups parlamentaris, perquè no només hem d'explicar a la ciutadania les nostres propostes de resolució, sinó..., amb relació a la CUP, la Candidatura d'Unitat Popular, ha fet una proposta de resolució en què posen de manifest les limitacions. Nosaltres les reconeixem. De fet, a la conclusió de la comissió del 155 les reconeixem, però també hi volem dir sense acritud que crec que tots segurament hem comès errors en aquesta legislatura, eh? Crec que tots hem comès errors. Podem parlar en quin grau..., o menys, però crec que totes les forces hem comès errors en aquesta legislatura i, per tant, nosaltres votant també volem estendre el guant per buscar aquesta col·laboració, aquesta estratègia conjunta que crec que els ciutadans i ciutadanes ens demanen, i ens va bé tenir aquesta radiografia del que ha passat en aquests darrers temps.

I també dir, amb relació a la proposta de resolució de la CUP, que nosaltres entenem que la inhabilitació, doncs, ara continuarà el seu procediment judicial. No s'ha blanquejat per part del Govern, doncs, la inhabilitació, perquè no hi ha president ni es substituirà el president. No ens hem autolimitat, autocensurat, convocant les

eleccions. Per nosaltres, per al Grup Parlamentari, també era important. Nosaltres teníem per què convocar eleccions, perquè unes altres eleccions convocades i que tampoc tenim cap garantia que es respectin els resultats electorals... I, per tant, com que compartim aquest objectiu, amb punts de vista diferents, hi votarem a favor.

I amb relació a la diputada Segòvia, li agraeixo, doncs, que estiguin en el Ple, que puguem debatre, eh?, que puguem debatre. Tenim a la seva proposta de resolució..., jo tinc dubtes de si vostès realment volien que la proposta de resolució seva nosaltres la votéssim. Compartim punt 1, que vostès, doncs, condemnen la inhabilitació del president Torra; compartim aquest poder judicial. Jo ho deia l'altre dia, quan vostès –i crec que de bona fe i de manera honesta– volen aquesta reforma del Codi penal, jo els preguntava: i els tribunals i els jutges són els mateixos magistrats? Perquè si ara van imputar per un delictes de rebel·lió i parlen de «*tumultos*» i s'inventen el Codi penal, i totes les limitacions les apliquen sempre de manera àmplia, quines garanties tenim amb qualsevol modificació del Codi penal, si no canviem el rovell, no?, el focus del problema, que és aquesta alta magistratura. I m'agrada també diferenciar entre alta magistratura i la que no ho és. Per tant, aquí tenim punts de trobada però tenim un punt de desacord important, i per això tinc dubtes de si vostès realment volien que nosaltres votéssim a favor quan parlen de la «confrontació intel·ligent» i que no és el camí.

Miri, la confrontació intel·ligent, com l'entenen nosaltres, és el que ha portat el president Puigdemont quan la JEC va vulnerar la llibertat política, no?, de la Constitució espanyola, i el president Puigdemont i la resta d'eurodiputats, i malauradament no han complert amb la sentència del TJUE, van arribar a eurodiputats..., doncs això era una confrontació intel·ligent –això és una confrontació intel·ligent. I vostès, que són feministes com nosaltres, doncs..., confrontació intel·ligent és la Rosa Parks, és la Ruth, és la Clara Campoamor, és la Pepa Colomer. I, per tant, nosaltres aquesta visió que vostès tenen de la confrontació intel·ligent, que segurament n'hem de parlar molt més..., nosaltres..., fa que no puguem aprovar i votar favorablement la seva proposta de resolució. No obstant, li he dit punts de trobada que tenim amb la proposta que ens han plantejat. I segurament, quan vostès posaven en dubte aquesta confrontació intel·ligent, crec que no sé si expressament volien que no els hi votéssim.

Per tant, nosaltres defensem les institucions en un context d'enorme dificultat. Reconèixer també –i ho fem en la proposta de resolució–, la tasca del Govern, que està treballant i estem en un moment de pandèmia, eh?, on hi han projectes de vida escapçats; on hi ha moltíssima gent a les residències, als hospitals, a empreses que no saben si els dos propers –o tres– mesos podran tancar, i per tant tenen tot el nostre suport durant aquests mesos, fins que es produeixin les eleccions, treballarem al costat del Govern de Catalunya. I intentar millorar el dia a dia dels ciutadans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

I finalment, és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Ei, bona nit. Gràcies, president. Bona nit, diputats i diputades. Jo voldria començar també fent una reflexió sobre les hores que estem fent aquest Ple i ja la vaig fer a la Junta de Portaveus, i crec que a més a més hem de fer un reconeixement explícit als companys dels mitjans de comunicació que s'estan esperant aquí a la sortida i que sovint els sentim dir que els polítics parlem molt de conciliació però que fem molt poc en la pràctica. Llavors, crec que realment es mereixen aquest reconeixement.

I sí, nosaltres hem estat aquí perquè nosaltres creiem que la inhabilitació d'un president de la Generalitat de Catalunya en actiu és absolutament motiu de debat i

de discussió parlamentària. I creiem que el nostre lloc ha d'estar aquí, i no entenem per què hi han diputats i diputades que han decidit no ocupar aquest seient avui, perquè creiem que això és el que està fent precisament posar també en risc el dret de representació dels seus propis votants. Nosaltres hem estat aquí perquè volem debatre, perquè volem dir el que pensem de les seves propostes de resolució, dels seus discursos.

I em permetran també un petit incís, però també volem fer constar la nostra, per dir-ho d'alguna manera, sorpresa per les darreres correccions, entrades a última hora per les autocorreccions de la proposta de resolució de la CUP, no?, i el contrast que hi ha entre els discursos i després les autocorreccions que es fan a una proposta de resolució, que diuen que no en canvia gaire el sentit però, al nostre entendre, una miqueta sí que el canvia. Però evidentment forma part de l'autonomia dels grups, i res més a dir.

Nosaltres ens trobem en aquesta sessió plenària com a resposta a la inhabilitació del president Torra com a president de la Generalitat de Catalunya per dir el que ja hem dit moltes vegades, i ho tornarem a dir. I seurem aquí cada vegada que calgui per dir-ho. Nosaltres creiem que la sentència és desproporcionada i és un despropòsit. I ho hem dit moltes vegades, també: nosaltres creiem que aquesta legislatura s'hauria d'haver acabat fa mesos, però s'hauria d'haver acabat perquè el president de la Generalitat hagués desconvocat..., o sigui, hagués convocat unes eleccions en l'exercici de les seves competències. I fa molt de temps que ho estem dient.

Nosaltres estem ara mateix aquí per debatre un episodi més de la judicialització de la política que ha caracteritzat la resposta del Partit Popular i de Ciutadans al conflicte polític català. Davant la incapacitat de donar una resposta política, doncs, judicialitza que alguna cosa quedarà; un episodi que demostra també la politització de la justícia. Més endavant m'estendré, però clarament tenim una situació d'alerta democràtica per la politització i la no renovació dels màxims òrgans del poder judicial, que a més a més arrosseguem des de fa molts anys, i creiem que l'absolució ahir dels responsables de Bankia n'és una prova més. Però sí, nosaltres considerem que també estem aquí per parlar d'un episodi més del que nosaltres considerem una confrontació permanent i estèril del president Torra –«no intel·ligent»–, però això ho he posat entre cometes; no la considerem intel·ligent i és el nostre punt de vista, i per això ho hem posat així. Per nosaltres ha estat una confrontació permanent i estèril que ha caracteritzat tot el mandat; fins i tot en l'època de la pandèmia, fins i tot en alerta sanitària, hi ha hagut una opció de confrontació permanent, fent de cap d'oposició del Govern central. Nosaltres no compartim aquesta estratègia. I és per això que nosaltres hem dit moltes vegades que creiem que aquest Govern no ha estat a l'alçada, i segueix sense ser-ho.

Nosaltres creiem que el que es busca, i avui ho hem vist una altra vegada, és molt aquesta èpica buida, o sigui, és tornar a l'èpica, tornar al dir grans coses, tornar al dir les grans reflexions, però després a l'hora de la veritat poc és concret, poques coses que puguem compartir com a model de país i com a polítiques públiques per fer en aquest país un cop rasquem més a sota de les grans paraules i de la gran èpica, no?

Tenen d'alguna manera una vocació de bloqueig i de confrontació els dos blocs que moltes vegades ens trobem en aquest Parlament, no?, tant uns com altres, pe què d'alguna manera suposo que el càlcul és que això dona, doncs, un rèdit electoral i que val la pena seguir atiant aquesta confrontació i aquest bloqueig. I entenem que ve d'això aquesta insistència per part dels grups de govern de fer veure que tots els governs són els mateixos, que el Govern actual està fent exactament el mateix que el que feia el Govern del senyor Rajoy. Nosaltres és evident que no hi estem d'acord, i no creiem que, perquè ho repeteixen una vegada i una altra, i una vegada i una altra, això es faci veritat. És un absurd i és absolutament irreal. I no creiem que els hi cregui ningú, si no és que són els seus simpatitzants i activistes incondicionals, que

potser sí que ho compartiran, perquè una vegada més és una estratègia que no suma; no suma, així no hi ha manera de ser més, per molt que diguin «serem més». Així no hi ha manera de ser més, perquè no suma.

El bloqueig és una cosa que està portant a la politització de la justícia, el bloqueig de la renovació dels seus òrgans, que fins i tot ha merescut un toc de la Unió Europea, aquella Unió Europea a què vostès apellen, que també ha fet un toc en aquest sentit a la situació d'Espanya. Nosaltres creiem, i ho hem dit moltes vegades, que és una alerta democràtica: a aquesta instrumentalització del poder judicial per part del Partit Popular, que a més a més la posa al servei dels interessos d'uns quants, normalment dels seus quants, i en contra de la majoria, s'hi ha de posar fi ja. I des d'aquí una interpel·lació a que totes ens posem a treballar, en tots els espais en els que estem, per posar fi a aquesta politització de la justícia, que sí, efectivament, difícilment podrem parlar de que hi ha una situació democràtica amb totes les garanties a Espanya mentre continuem tenint aquest poder judicial. I en això ens hi trobaran, hi treballarem colze a colze, i, a més, crec que ho estem demostrant amb la feina que s'està fent des del nostre grup al Congrés, i des de, en concret, el nostre portaveu, el Jaume Asens.

Però pretendre que l'Estat és tot un, que és tot igual, que és una cosa indestruïble, que tot està barrejat i que és un ens abstracte al qual ens adrecem com si fos una única cosa, nosaltres creiem que això és una irresponsabilitat. També creiem que dir això que ja diuen, que tots els governs centrals són iguals només pel fet de ser un govern central, doncs també creiem que és una irresponsabilitat. O sigui, dir, com hem sentit avui i altres vegades, que té la mateixa responsabilitat i que ha donat la mateixa resposta el Govern de Mariano Rajoy durant vuit anys que el que el Govern..., la resposta que s'està donant ara al conflicte català des del Govern d'Unidas Podemos, Partit Socialista i En Comú Podem, no. (*Remor de veus.*) Doncs ho sento; per molt que hi insisteixi el senyor Batet, no, això no s'ho creu ningú. Pot ser –pot ser– que al senyor Batet i a alguns altres diputats d'aquesta cambra els agradi que la resposta que es doni des d'allà sigui la mateixa que doni el Govern del Partit Popular, pot ser que els agradi (*remor de veus*), perquè per la confrontació és molt millor tenir a davant –sí, sí– al Partit Popular, Ciutadans o Vox, i llavors poden continuar amb aquesta batalla. Però quina mala sort, Catalunya no s'ho mereix això i Espanya tampoc s'ho mereix. I vostès utilitzen l'atac a Espanya per defensar Catalunya. I això és trist i és injust, perquè el nacionalisme tendeix a això, a homogeneïtzar, no?: Espanya, dolenta; Catalunya, bona. Doncs no, ni Catalunya és homogènia ni Espanya ho és; ni les institucions catalanes són homogènies ni les institucions espanyoles tampoc ho són. I em sembla molt trist utilitzar aquesta estratègia de confrontació i d'estigmatització per voler defensar els interessos de Catalunya. Defensar Catalunya no passa per atacar Espanya.

En fi, nosaltres ja ho hem dit, que aquesta situació de bloqueig ha estat molt greu durant tota aquesta legislatura, i que ho és més greu encara amb la situació en la qual estem. Per això vam insistir en eleccions, i per això considerem que un govern quatre mesos en funcions, interí, fins que hi hagin unes possibles eleccions, més el temps que torni a constituir-se un govern, doncs, és un luxe que Catalunya no es podia permetre. I això és el que els hem dit moltes vegades. I per això hem insistit molt en la necessitat que fos el president qui convoqués les eleccions quan encara ho podia fer. Això no ha passat. Ara estem on estem. El que demanarem..., i des d'aquí ens voldrem adreçar al president de la cambra perquè tan aviat..., activi tots els mecanismes necessaris per avançar, quan abans millor, la celebració d'aquestes eleccions, perquè és el que Catalunya necessita per fer front a l'emergència, perquè mentre aquí estem amb un govern interí que no pot ni aprovar un projecte de pressupostos, doncs, Save the Children ens diu que acabarem l'any amb una pobresa infantil afectant un de cada tres nens, i això és el que no ens podem permetre. No més

interinatges, no més bloquejos, no més no avançar. Crec que això és el que necessita i ens està demanant el país.

Nosaltres creiem que ha sigut una legislatura pràcticament fallida, una legislatura perduda, excepte algunes excepcions, però és que també creiem que han sigut els darrers deu anys molt perduts en moltes causes, en causes socials, econòmiques, ecologistes. Les principals fites que s'han aconseguit en aquests darrers anys han sigut mèrit d'organitzacions i moviments socials, com la renda garantida o com la regulació de lloguers que recentment va aprovar aquest Parlament. I és mèrit d'aquestes organitzacions, d'aquest moviment al carrer que el Parlament hagi fet passos gegants en garantir drets a la ciutadania. No és de cap partit i no és cap govern. Així que ara el que necessitem és un govern fort que pugui tirar endavant les majories necessàries per fer front a aquesta reconstrucció necessària.

I ja vaig acabant. Ho hem dit també, creiem que hem acabat la legislatura de la pitjor manera possible, així que, sí, volem aprofitar, també des de la crítica que fem constant i des del posicionament de qüestionament del que ha fet aquest Govern, que entre totes –totes– les que hi són avui ara mateix, però també ens agradaria amb els que no hi són, ens puguem posar a treballar conjuntament perquè aquest sigui l'últim acte de la dinàmica de bloqueig i de judicialització de la política, que ha mostrat completament la seva inutilitat i la seva injustícia, perquè no ha servit per avançar cap enlloc, per avançar enlloc. Catalunya mereix un futur millor, un futur millor i compromès amb el blindatge de drets, que protegeixi el nostre Govern, que voti un acord amb un suport ampli i plural dels catalans i de les catalanes; un futur en el qual tots construïm ponts allà on ara mateix hi han trinxeres.

I volem aprofitar també per fer una defensa aferrissada i convençuda de l'autogovern i de totes les persones, dels milers de persones, que han lluitat per tenir-lo, amb totes les seves limitacions, amb les necessitats que hi ha de créixer, de transformar, de modificar, de repensar, d'adaptar a la situació actual. Però ens sembla perillós, ens sembla una manca de respecte fer ara una crítica, una esmena a la totalitat, al procés d'autogovern que ha tingut aquesta terra, precisament, per la manca de respecte que suposa pels milers de persones que han treballat i que han lluitat perquè les institucions catalanes siguin les institucions de l'autogovern de Catalunya.

Més enllà de qui ocupi la presidència, nosaltres reivindicarem sempre l'autogovern de Catalunya, les seves institucions i la necessitat de reforçar-les. Creiem que la ciutadania té dret a decidir com ha de ser (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aquest nou país, el nou país post-Covid, un país més igualitari, més just, més solidari, feminista, més ecologista; un país que no aposti pel Hard Rock Cafe i no tingui un govern que digui que l'han de salvar malgrat que s'hagi dit...

El president

Diputada...

Susanna Segovia Sánchez

...que és un risc per a la salut pública. Nosaltres creiem que Catalunya necessita un futur millor.

El president

Gràcies.

Susanna Segovia Sánchez

Si us plau, posem-hi tots.

El president

Acabat el debat, passem a la votació de les propostes de resolució.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació.

Votem en primer lloc la proposta de resolució presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Abans de votar, però, els faig avinent que avui han delegat el seu vot setanta-sis diputats i diputades; vint diputats i diputades s'han acollit al vot telemàtic, i vint-i-un votaran de manera presencial.

Passem, doncs, a la votació de la proposta de resolució del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

I votem finalment la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

No hi han més propostes de resolució a votar.

S'aixeca la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.